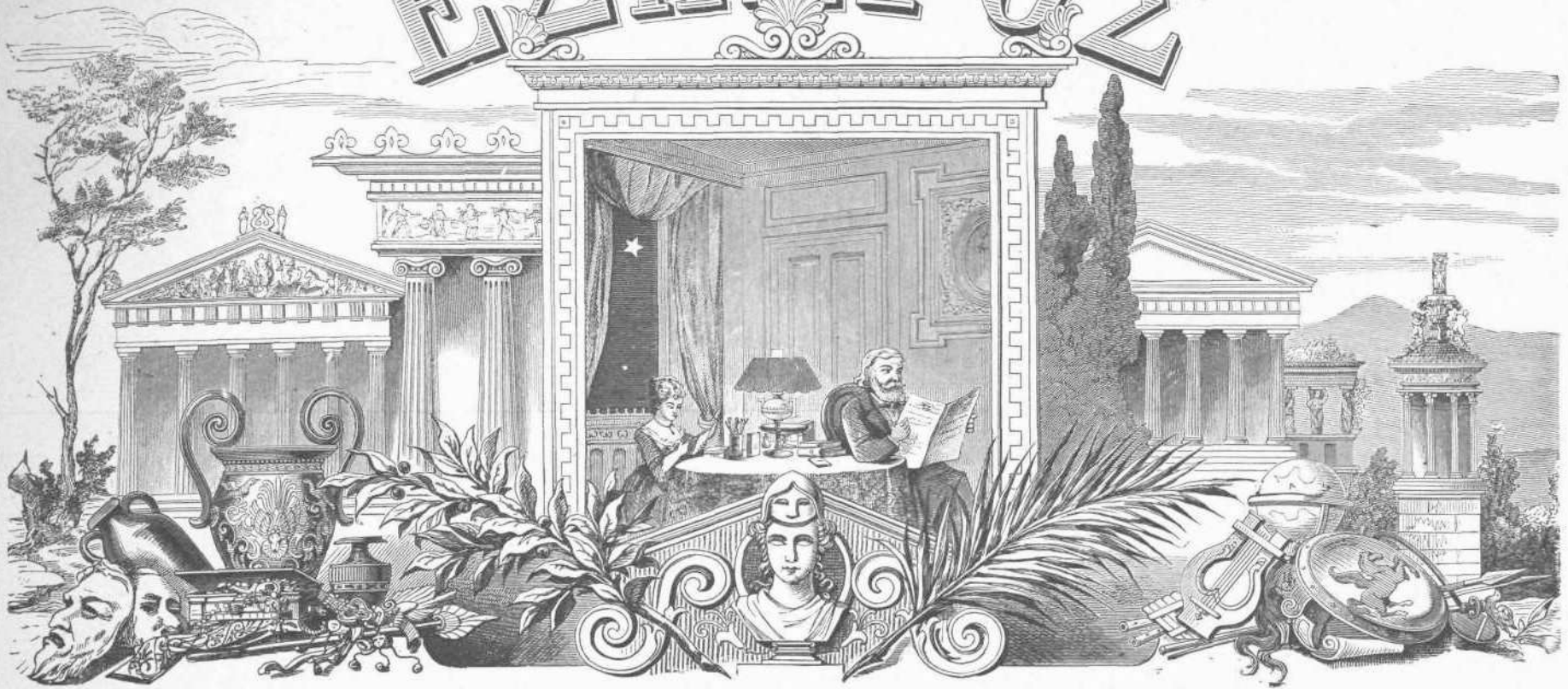

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Δ΄.

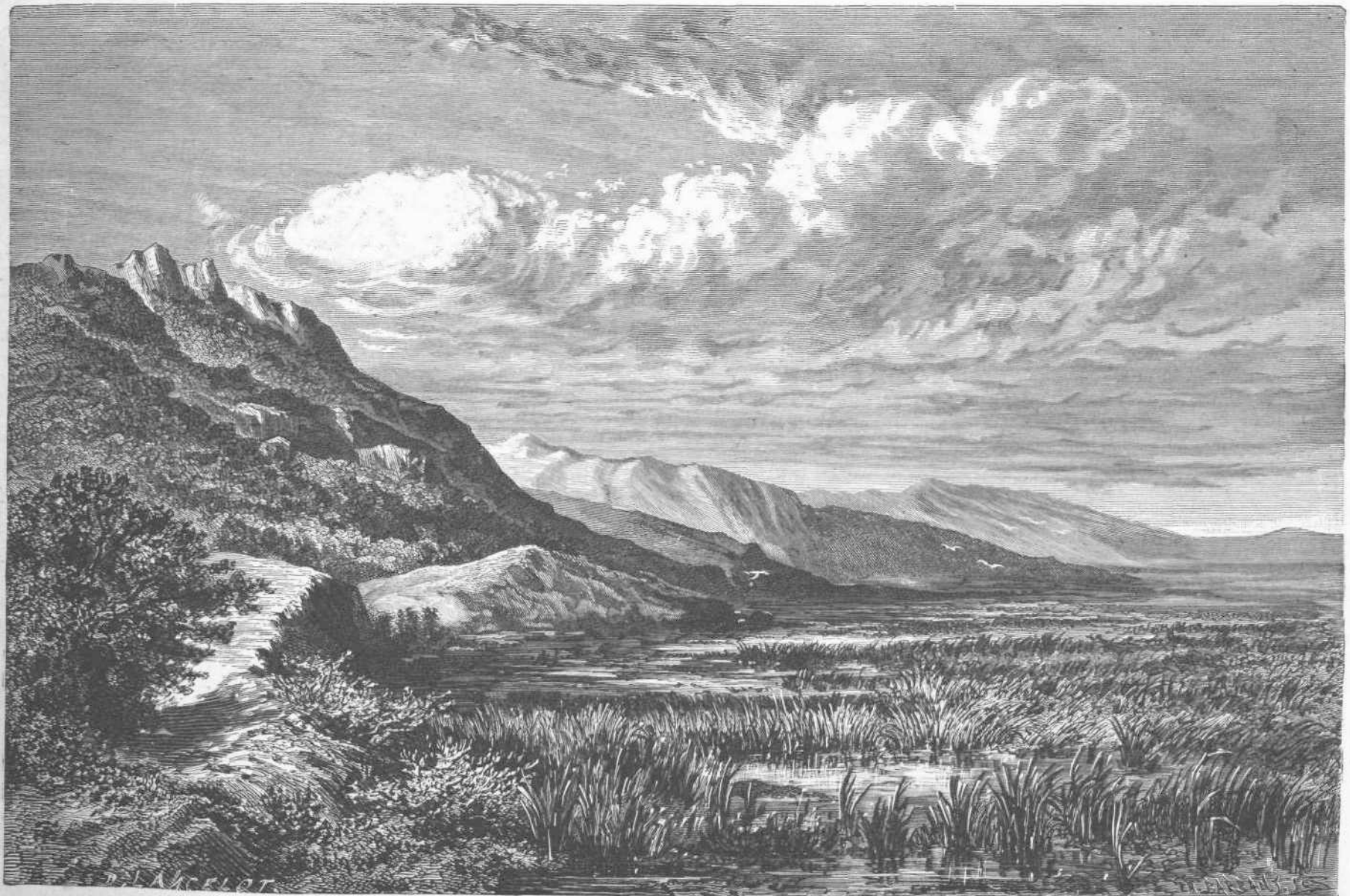
Εκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

• ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ Τῆ 1/13 Ἰουνίου 1884 •

Τιμὴ ἔτησία
προπληρωμένη
εἰς χροῖόν.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 18.

ΑΡ. 75.

ΑΙ ΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν. — Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν περιηγήσεων τοῦ Πυθαγόρα (συνέχεια). — Τίτλ. περί λουτρῶν. — Ἡ Κορθίλια. — Κερασιακαὶ ἀρχαιοτάτες (τέλος). — Τὸ θέρετρο Ἀκουσίτου. — Ὁ Ἐφραίμ κατά τὴν ἐν Σαλαμίτι μάχην. — Ὁ καπετὰν Πάριος. Διήγησις (τέλος). — Ἐπίγραμμα εἰς Τ. Ζαοίτην. — Τῶν φιλέ-

ΤΟ ΣΤΕΝΟΝ ΤΩΝ ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ.

(Μετὰ εἰκόνας, βρα σελ. 33.)

Ἐπι τῆς μεσημβρινῆς παραλίας τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου καὶ εἰς τοὺς πρόποδας τῆς χιονοσκεπῆς Οἴτης ἐκτείνεται στενὴ διόδος, δι' ἧς τὸ πάλαι διήρχετο ἡ φυσικὴ ὁδὸς ἡ ἐκ τῶν εὐφρόνων τῆς Θεσσαλίας πεδιάδων πρὸς τὴν Φωκίδα καὶ Βοιωτίαν ἄγουσα. Ἡ διόδος αὕτη σχηματισμένη ἐκ τῶν ἀποκρήμων τῆς Οἴτης ἐβάχων καὶ τῆς ἐλαδῶδης ἀκτῆς τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου ἦτο κατά τοὺς ἀρχαίους χρόνους τόσο στενὴ, ὥστε κατά τὸν Ἡρόδοτον (VII, 177) μία καὶ μόνη ἄμαξα ἤδυνάτο νὰ διέλθῃ δι' αὐτῆς. Ἡ ἐνέργεια θύμας τῶν ἐκ τῶν ὁρέων καταρρέοντων ὑδάτων, ἐνέργεια διγνεχῆς καὶ μακροχρόνιος, μετέβαλε τὴν στενωπὸν ταύτην οὐδισιῶς, ὥστε σήμερον ὁμοιάζει μάλλον ἐλώδι πεδιάδι εἰς τὴν θάλασσαν ἀποληγούσα.

Θέσις ἐπικαιρῆς καὶ σπουδαία ὑπῆρξε κατά τοὺς παναρχαίους χρόνους τὸ στενὸν τοῦτο τῶν Θερμοπυλῶν· σπουδαία ἐπίσης καὶ κατόπιν, διότι διὰ τοῦ στενοῦ τοῦτο διήλθον ὅλα ἐκεῖνα τὰ στίφη, τὰ ὅποια εἰς τὸ διάστημα τῶν αἰώνων εἰσέβαλλον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν χερσόνησον. Δι' αὐτοῦ διήλθον οἱ γεωποιοὶ Βοιωτοί, οἵτινες ἐξήκοντα ἔτη μετὰ τὴν ἄλωση καὶ Τροίας ἐκδιωχθέντες ἐγκατέλιπον τὰς εὐφρούρας τῆς Θεσσαλίας πεδιάδας, καὶ νέαν εὐρὸν παρὰ τὴν Κοπιδαίαν λίμνην πατρίδα, ἔνθα μετέφερον τὴν λατρείαν τῶν θεῶν αὐτῶν καὶ τὰς παραδόσεις τῶν καλέσαντες τὴν χώραν Βοιωτίαν. Οἱ Βοιωτοὶ οὗτοι ἦσαν φιλικὴ ἀρχαιοτάτης, ἧς αἱ παραδόσεις ἐμφαίνουσι τὴν στενὴν σχέσιν, τὴν συνδέουσαν αὐτοὺς πρὸς τοὺς τολημῆρους ἐκείνους θαλασσοπόρους, οἵτινες ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἐκ Φοινίκης καὶ Συρίας ὀρμήμονες ἐπεσκέπτοντο τὴν νήσον τῆς ἑλληνικῆς θαλάσσης καὶ ἀντήλασσαν τὰ προΐοντα τῆς θιομηχανίας τῶν μετὰ τοὺς πλουσίους καρποὺς τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν.

Διὰ τοῦ στενοῦ τῶν Θερμοπυλῶν διήλθον ἐπίσης καὶ τὰ στίφη τῶν Ἀγαιῶν καὶ Αἰολέων, τὰ ὅποια διερχόμενα τὴν θεσσαλικὴν χώραν νέον ἐξήκοντο πρὸς μεσημβρίαν τόπον ἐγκαταστάσεως. Διὰ τῶν Θερμοπυλῶν διήλθον καὶ οἱ Καθημεῖοι, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Φοίνικος Κάδμου, οἵτινες κατά τὴν μυθικὴν παράδοσιν ἐξήκοντο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀρπαγείσαν Εὐρώπην καὶ εὐρὸν νέαν πατρίδα εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, ὅθεν ἐκδιωχθέντες ὑπὸ εἰσβαλόντων πολεμικῶν σιφῶν μετέβησαν εἰς Βοιωτίαν καὶ ἀνήγειρον τὰς Θήβας, τὴν ἐπτάπολον τοῦ Κάδμου πόλιν, ἧς αἱ παραδόσεις τρανώτατα ἀποδεικνύουσι τὴν σχέσιν πρὸς τὴν Φοινικὴν καὶ τὴν Συρίαν.

Τέλος διήλθον διὰ τῶν Θερμοπυλῶν καὶ οἱ Δαρμαῖτες, οἱ πολεμικοὶ ἐκείνοι ἄνδρες, οἵτινες λεηλατήσαντες τὴν Θεσσαλίαν καὶ ἐκδιωθέντες τοὺς φιλησούχους κατοίκους κατεπλημμύρῃσαν τὰς Ἑλληνικὰς χώρας καὶ ἰδίως τὴν Πελοπόννησον.

Αἱ Θερμοπύλαι ἦσαν ἡ μόνη φυσικὴ καὶ δυνατὴ εἰσόδος πρὸς τὰς μεσημβρινὰς τῆς Ἑλλάδος πεδιάδας· διὸ καὶ ἐκαλεῖτο παρὰ τῶν περὶ οἰκόντων λαῶν αἱ Πύλαι. Οἱ λοιποὶ δὲ Ἑλλήνες τὰς ἀνομαζῶν Θερμοπύλας ἕνεκα τῶν θερμῶν ὑδάτων τῶν παρ' αὐτὰς εἰς τὴν θάλασσαν ἐκχυνόμενων (Ἡρόδοτος VII, 201).

Τὴν φυσικὴν ταύτην καὶ σπουδαίαν τῆς Ἑλλάδος πόλιν ἐφρούρουσαν μετὰ προσοχῆς οἱ λαοὶ τῆς Ἑλλάδος, ὅπως παρακολούθωσι τὴν εἰς τὴν ἑλλήν. χερσόνησον εἰσβολὴν ἀγχιικῶν σιφῶν. Τοῦτο δὲ συνέβη οὐ μόνον ἐν ἔτει 480 πρ. Χρ. κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν ἀγχιῶν Περσῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ 279 πρ. Χρ. ὅτε εἰσέλασαν οἱ Γαλάται.

Ὅτι δὲ ἡ στενὴ αὕτη παραλία ἦτο τὸ πάλαι ἤδη γνωστὴ εἰς τοὺς τολημῆρους Φοινίκας δηλοῦται οὐ μόνον ἐκ διαφόρων ὀνομάτων τῶν περὶ αὐτῶν, ὡς τοῦ ὀνόματος μικροῦ βύακος Φοίνικος καλουμένου, ἀλλ' ἰδίως ἐπὶ τῆς ἐναυθα λατρείας τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ ἥρωος τῆς Φοινίκης, οὗ τὸ ὄνομα εἶχε σχέσιν καὶ πρὸς τὰ θερμὰ τῆς χώρας ὕδατα. Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἀναβὰς εἰς πυρᾶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Οἴτης ἔκαυσε τὰ θνητὰ τοῦ σώματός του μέλι καὶ θεοποιηθεὶς ἀνήλθεν εἰς τὸν Ὀλυμπον ἐν μέσῳ τῶν θρονῶν καὶ τῶν κεραυνῶν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Διὸς. Ἡ μυθικὴ αὕτη παράδοσις, ἣν εὐρίσκωμεν καὶ εἰς Σάρδεις τῆς Λυδίας καὶ εἰς Τροίαν τῆς Φρυγίας καὶ εἰς ἄλλας χώρας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου, εἶχε τὸ πρότυπον αὐτῆς εἰς τὰς πλουσίας τοῦ Εὐφράτου πεδιάδας, ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ παράδοσις τοῦ βασιλέως Σαρδαναπάλου τοῦ ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ μεγάρου καταστρεφόμενου, καὶ ὅθεν μετεκομιθῆ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Παρὰ τὰς Θερμοπύλας ὕπῆρχε καὶ ἀρχαῖον ἱερὸν τῆς Πυλαίας Δήμητρος, κέντρον τῆς ἀρχαιοτάτης ἐκείνης Ἀμφικτυονίας, ἣν πλησιόχωροι λαοὶ εἶχον συστήσει περὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο καὶ ἦν οἱ Δωριεῖς μετέφερον κατόπιν εἰς Δελφούς (Ἡρόδ. VII, 200). Πρότυπον συνασπισμοῦ φιλησούχων καὶ εἰρηνικῶν λαῶν κατὰ τῆς εἰσβολῆς πολεμικῶν φυλῶν, κέντρον προδού εἰρηνικῶν ἀγροτῶν κατὰ τῆς ὀρμῆς ἀγχιῶν πολεμιστῶν.

Τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν ἐδόξαεν ἰδίως ὁ ἥρωϊκὸς τοῦ Λεωνίδα καὶ τῶν πιστῶν αὐτοῦ Σπαρτιατῶν θάνατος ἐν ἔτει 480 πρ. Χρ., ὅτε αἱ μυριάδες τῶν Περσῶν εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τίς δὲν γνωρίζει τὴν ἥρωϊκὴν ἐκείνην ἀντίστασιν τῶν ὀλίγων ἀνδρείων; Τίς δὲν συγκινεῖται ἀναγινώσκων τὴν θαυμασίαν ἐξιστόρησιν τοῦ ἀνδραγαθῆματός τούτου ἐν τῇ ζ'. διελίφ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἡροδότου; Μικρὸς λόφος κείμενος παρὰ τὴν ὁδὸν δεικνύει σήμερον ἔτι τὴν θέσιν, ἐν ἧ ὁ Λεωνίδας καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀπέθανον ὑπὲρ πατρίδος. Λέων μαρμάρινος ἀνεκάλει τοὺς μεταγενεστέροις τὴν λαμπρὰν πρᾶξιν, καὶ ἀπλῆ ἐπιγραφή ἐδίδασκεν·

“Ὡς ἐστὶν ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίους ὅτι τῆδε Κεῖμεθα τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι!” (Ἡρόδ. VII, 228.)

Μεγίστη ἦτο ἡ ἐπιρροή ἣν ἐξήσκησε τὸ ἱερὸν τῶν Θερμοπυλῶν ὄνομα ἐπὶ τῆς τύχης τῆς Ἑλλάδος· τοῦτο οὐ μόνον φέρον ἀλλὰ καὶ θαυμασμὸν ἐνέπνευσε τοῖς ἐχθροῖς· τοῦτο συνέτεινε καὶ μετὰ παρέλευσιν αἰώνων εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας, ἧτις τοιοῦτους εἶχεν ἀναδείξει ἄνδρας!

Π.

Ἰὴν Γλάστωσι ἐπὶ τῇ γενεῇ αὐτοῦ εὐρεθῆ. Ποίησις. — Τὸ ἐν Βραΐλα Ἑλλ. Εκπαιδευτήριον. — Σοφία Κοβαλέσκη. — Περὶ λύσσης. — Διάφορα. — Αἰθίγματα καὶ λύσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Αἱ Θερμοπύλαι. — Ἡ Κορθίλια. — Τὸ θέρετρο Ἀκουσίτου. — Ὁ Ἐφραίμ κατά τὴν ἐν Σαλαμίτι μάχην. — Σοφία Κοβαλέσκη. — Δῶρον τῷ Γλάστωσι.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ.

(VOYAGES DE PYTHAGORE.)

(Συνέχεια.)

Καὶ τῶντι οὐδεμία ἄλλη ἐκτὸς τῆς Ἐριφύλης ἤδυνάτο νὰ ὑποστῇ ἄνευ βλάβης τὸν παραλληλισμὸν τῆς ἀδελφῆς τῆς. Εἰς νεῦμά τι συμπεφωνημένον, δοθὲν παρὰ τῆς μητρός τῆς, ἐξήλθε τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς, ἵνα ὑπάγῃ νὰ προετοιμάσῃ τὴν τῆς ἐργασίας καὶ διανυκτερεύσεως. Ἡναψὲ πῆλινον λύχρον τριῶν θρυαλλίδων καὶ διηρθέτης τὰς ἔδρας. Ἡκολουθήσαμεν ἐκεῖ τὰς γυναῖκας. Μᾶς τὸ ἐπέτρεψαν χάριν τῆς περιστάσεως. Ἡ μήτηρ ἐπὶ θρονιῶν τοὺς πόδας τῆς στριζύουσα, διένεμε τὰς ἐργασίας εἰς τὰς θυγατέρας τῆς. Ἡ μηνοτὴ τοῦ Ποδαλείριου ἔλαβε τὴν ἡλακτὴν καὶ ἐκλωθεν. Ἡ Ἐριφύλη ἔφερεν εἰς πέρας ὑφασμα, ὅπερ ἐκέντα διὰ τὴν μητέρα τῆς, καὶ αὕτη ἔθεσε τὴν τελευταίαν χεῖρα εἰς θερμὸν τὸ ἐνδύμα, ὅπερ ὁ Ἀλκμαίων ὤφειλε νὰ ἐνδύσῃ εὐθὺς, ὅταν ἤθελε προσκληθῆ τὴν νύκτα εἰς τὴν πλοῦον, ἵνα ἐπισκεφθῆ ἀσθενῆ τινα.

Καὶ πῶς! εἶπον τῷ Ἐρμοδάμαντι, μεγαλοφώνωτερον παρ' ὅτι ἤπλαζον, ἐν τῇ παρανοῇ γάμου κεντῶσι καὶ κλάθουσι χωρὶς ν' ἀναπαυθῶσιν! Μάλιστα, Πυθαγόρα, εἶπεν ἡ μήτηρ, ἧτις μ' εἶχεν ἀκούσει. Πρέπει, διότι συζεύγνυται τις αὐρὸν, νὰ γνήν τὸν κεντῶν τὴν παρανοῇ; Καθ' ἐκάστην ὀφείλει νὰ προμηθεύηται τὴν ἐργασίαν του. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι καὶ ὁ Ποδαλείριος αὐτὸς διέρχεται τὴν ἐσπέραν ταύτην διασκεδάζων μετὰ τῶν φίλων του; Εἶνε εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης ἐκείνων, οἵτινες ἐπικαλοῦνται τὰς περιποιήσεις του. Ἐγίνετο εἰσέτι λόγος περὶ αὐτοῦ, ὅτε εἰσῆλθεν. Ἀφοῦ μετὰ πολλοῦ κόπου κατενίκησε τὴν ἀποτροπῆν, ἣν ἀναγκάως δοκιμάζει τις εἰς τὸ ἐλευθὲρὸν θέαμα τῶν ὑπὸ νοσημάτων προσβληθέντων ὀμοίων του, εἶχε διατηρήσει ἐλευθεριάζουσαν τινα φαιδρότητα, ἧτις τὸν ἔκαμε νὰ ἦ εὐπρόσδεκτος πανταχοῦ. Ὁρθίος ὄπισθεν τῆς μηνοτῆς του, εἰς πᾶσαν λέξιν, ἦν ἐπρόφρα, τὰ χεῖλη του ἐμεινῶμεν ἀναγινώσκων τὴν θαυμασίαν ἐξιστόρησιν τοῦ ἀνδραγαθῆματός τούτου ἐν τῇ ζ'. διελίφ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἡροδότου; Μικρὸς λόφος κείμενος παρὰ τὴν ὁδὸν δεικνύει σήμερον ἔτι τὴν θέσιν, ἐν ἧ ὁ Λεωνίδας καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀπέθανον ὑπὲρ πατρίδος. Λέων μαρμάρινος ἀνεκάλει τοὺς μεταγενεστέροις τὴν λαμπρὰν πρᾶξιν, καὶ ἀπλῆ ἐπιγραφή ἐδίδασκεν·

“Ὡς ἐστὶν ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίους ὅτι τῆδε Κεῖμεθα τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι!” (Ἡρόδ. VII, 228.)

Μεγίστη ἦτο ἡ ἐπιρροή ἣν ἐξήσκησε τὸ ἱερὸν τῶν Θερμοπυλῶν ὄνομα ἐπὶ τῆς τύχης τῆς Ἑλλάδος· τοῦτο οὐ μόνον φέρον ἀλλὰ καὶ θαυμασμὸν ἐνέπνευσε τοῖς ἐχθροῖς· τοῦτο συνέτεινε καὶ μετὰ παρέλευσιν αἰώνων εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας, ἧτις τοιοῦτους εἶχεν ἀναδείξει ἄνδρας!

Π.

Ἡ Ἐριφύλη συμμετεῖχε τῶν ἀθῶν θωπεῖων τοῦ μηνοτῆρος. Ἦτο ὁ θετὸς ἀδελφὸς τῆς, καὶ ἡ φύσις δὲν θὰ ἤδυνάτο θεσθίως νὰ τῇ προσφέρῃ ἀδελφὸν μάλλον ἀφοσιωμένον. Ἐν τούτοις ἦτο ῥεμβῶδης. Ἐσωτερικὴ τις ταραχὴ ἐπεσκέιαζε τὸ πρόσωπόν τῆς· μυστικὴ τις φωνὴ τῇ ἔλεγεν ἐνδομύχως “Ἡ αὕτη εὐδαιμονία σοὶ ὀφείλεται, καὶ ἡ στιγμή ταύτης ἐγγίζει ἐπίσης διὰ σέ, ἴσως ἐν ἀγνοίᾳ σου”. Ὁ Ποδαλείριος τῇ ἐζήτησε τὸ ἄσμη τῆς διανυκτερεύσεως. Ἀπεποιήθη λέγουσα “Ἀπευθύνθητε πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου, διότι παρακλήθηται ἤδη ἐναυθα διὰ τελευταίαν φορὰν ὡς θυγάτηρ”. Αὕτη λοιπὸν ἤρξατο ἄδουσα· οὐδὲν ἐνετύπωσα εἰς τὴν μνήμην ἐκτὸς τοῦ ἐποδοῦ.

“Νεαὶ κόραι τῆς Σάμου, ἐργάσθητε καλῶς· οἱ ὀφειότεροι σύζυγοι ζητοῦσιν ἐκεῖνας, αἵτινες ἐργάζονται κάλλιον.”

Ὁ Ἀλκμαίων, ἀφοῦ ἐπλησίασε τὴν Ἐριφύλην, ἵνα μάθῃ, ἐὰν τὸ προσδιορισθὲν διὰ τὴν μητέρα τῆς ὑφασμα εἶχεν ἐντελὸς περατωθῆ, τὴν ἡσπασθῆ ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ εἶπεν ὕψων τὴν φωνήν· “Ἀρκεῖ τὴν ἐσπέραν ταύτην. Ἄπασα ἡ Σάμος γνωρίζει, ὅτι αἱ θυγατέρες μου εἰσὶ τόσο φιλοπόνοι ὅσον ἡ μήτηρ των. Ἀνορθώσωμεν τὴν τράπεζαν. Τὸ πᾶν προμηθεύει ὅτι ἡ αὐρὸν ἔσεται μία τῶν ὀφειότερων ἡμερῶν μας. Ὁ ἀσπὴρ τῆς νυκτός, οὕτως τὴν παρουσίαν ἀνεμῶμεν, σιτὴλοῦμεν τὸν ἀργυρὸν δικῶν του ἐν τῇ ὀφειοτέρᾳ αὐτοῦ λάμψει, χωρὶς νὰ ἀποκρύπτηται ὑπὸ φθοροῦ τινος νέφους. Δύο ἔνοι μᾶς ἐστάλησαν θεῶν· ἡ σοφία τῶν Ἐρμοδάμαντος θὰ προεβούθη τῆς ἐορτῆς ταύτης, καὶ ἡ ἀγνοία τῶν νέου Πυθαγόρου θὰ διαχύσῃ ἐν αὐτῇ νέον θέλγητρον.”

Μετὰ τὸ δειπνόν, ὅπερ ὑπῆρξεν εὐχάριστον καὶ φαιδρὸν, ἡ Ἐριφύλη μὲ λυχνίαν μονόφωτον εἰς τὴν χεῖρα, ἦλθε νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν θάλαμον τῶν ἐένων, ὅπου ἐκοιμήθη ἴσως ὀλιγώτερον τοῦ Ποδαλείριου. Μόλις ἀρχίζει ἡ χεραυγὴ καὶ ὅλα ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ κῶμος εἶνε ἐπὶ ποδῶ. Οἱ φίλοι τοῦ νεονόμου ἦλθον ἀπὸ πρῶτας, ὅπως ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ προδύμου ἐξαρτήσαντο διπλοῦν στέφανον καὶ προσκολλήσωσιν ἐπ' αὐτοῦ ἀνθοδέσμας. Οἱ παῖδες τῆς γειτονίας ἤρρισαν νὰ ψάλλωσι τὸν συνηθῆ ἐπρόδον, ὁ μέναιος ὁ μέναιος!

Ὁ Ποδαλείριος θεοθυόμενος ὑπὸ δύο πιστῶν ὑπηρετῶν ἔτακτοποίησε τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μέρους, ὅπερ κατῶκει, ὅπως δεχθῆ τὴν μέλλουσαν σύντροφόν του. Μεθ' ὃ διηρθύνθη πρῶτος εἰς τὸ μουσίον τοῦ Ἀλκμαίωνος, καταγινόμενος νὰ συμβουλευθῆται τὰς σημειώσεις του. Μετέδωκεν καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ ἀκριθῶς καθ' ἣν στιγμήν ὁ νέος σύζυγος τὸ ἐν τῷ ἴσῳ στριζύων χαμαὶ τῷ ἔλεγε “Πάτερ μου, ἡ ἡμέρα αὕτη, ἡ προσφιλεστάτη δι' ἐμέ, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ζωῆ, ἦν σὰς ὀφείλω, δὲν εἶνε τὸ μέγιστον τῶν πρὸς ἐμὲ εὐεργετημάτων σας· κατὰ τὴν ἀσθενίαν αὐτὴν πλήρη, δίδων μοι τὴν πατρικὴν εὐλογίαν.”

Ἀλκμαίων. Γιέ μου, ἐξακολούθει ὦν ὀφέλιμος τοῖς ὀμοίοις σου καὶ ἀγαπᾶν τοὺς ἀγαπῶντάς σε. Ἐλθὲ νὰ λάθῃς ἐκ τῆς χειρός μου τὴν τῆς θυγατέρας μου. Ἐστὲ ἀμφοτέρω τῶν καὶ ἐπιμονὴν εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἀμφοτέρω εἰσθε νέοι, πλήρεις ὕψους καὶ ἐρωτος· θὰ διάγῃτε ἐν ὀμονοίᾳ, καὶ τὰ τέκνα σας θὰ σὰς ὀμοιωσῶσιν.”

Ὁ Ἀλκμαίων ὀδηγήσας παρεσθὺς τὸν γαμβρὸν του εἰς τὸν γυναικῶνίτην, ὅστις ἐπὶ τέλους ἠγόησετο “Γυνή, λέγει εἰς τὴν μητέρα, σοὶ παρουσιάστω σύζυγον διὰ τὴν πρωτότοκον θυγάτερα σου· ἐὰν δὲν τὸν ἐγνωρίζετε ἀμφοτέρω, θὰ σὰς ἐπροσφερόμην ὡς ἐγγυητῆς του. Θύγατερ, δὲν γνωρίζω διὰ σέ σύζυγον αἰετώτερον.”

Ἐπειτα ὀδηγῶν ἡμᾶς ἄπαντας εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀνδρῶνιτου, ὕψωσε τὴν φωνὴν καὶ εἶπεν· “Ἐστὲ ἠνωμένοι ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ σοφοῦ Ἐρμοδάμαντος, τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ του καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν κατοίκων τῆς Σάμου. Ἰδοὺ τὸ συμβόλαιον τὸ ὅποιον σὰς συνδέει. Ὁ ἄρχων τῆς περιέβαλε διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ νόμου. Θύγατερ, φέρε ὡς προικὰ τὰς ἀρετὰς τῆς μητρός σου καὶ τὸ ἦμισυ τῆς πατρικῆς κληρονομίας. Ὁ Ποδαλείριος κέκτεται πολλὰς γνώσεις ὀφελίμου, προτιμητέας θησαυρῶν. Πίωμεν πάντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποτηρίου.”

Φέρουσιν εὐρὴ ἀγγεῖον πλήρες οἴνου· ἐφαίνετο πολὺ ἀρχαῖον καὶ ἔμαθον κατόπιν, ὅτι τὸ ἐνόμιζον ἔργον ἀνήκον εἰς λαὸν προγενέστερον

τῶν Καρῶν, ἐν τῇ νήσῳ Σάμῳ. Ὁ Ἀλκμαίων ἔλαβε τὸ ποτήριον τοῦτο καὶ ἔδωκε τῷ Ποδαλείριῳ, ἵνα πῆ πρώτος. Ἡ μηνοτὴ τοῦ ἤγγισε τὰ χεῖλη ἀμέσως μετ' αὐτόν, ἔπειτα ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ, κατόπιν ἡ Ἐριφύλη. Πόσον θὰ ἐλοπούμεν, ἐὰν ἄλλος τις, ἢ ὁ Ἐρμοδάμαν τὴν διεδύλετο! Ἡ σεῖρά μου ἦλθε κατόπιν καὶ τὸ στόμα μου ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤδυνάτο ν' ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ποτηρίου, τὰ ὅποια εἶχον βίσει τὰ τῆς Ἐριφύλης.

Ἡ μήτηρ τῆς μελλονόμου μὲ τὸν λαμπρὸν τοῦ ὀμναίου εἰς τὴν χεῖρα ἔκαμεν ἐν ὄψῳ λέγουσα· “Ἀγωνίαι εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας, ἀλλ' ἄκουσον πρῖν, ὦ θυγάτηρ, τὰ τελευταῖα μαθήματα τῆς μητρός σου. Αὐρὸν πλέον διὰ σέ θὰ ἦμαί φίλη. Ἀναπτυχθεῖσα σχεδὸν ἐν τῇ αὐτῇ κοιτῇ μετὰ τοῦ ἀνδρός, οὕτως καθίστασαι σήμερον σύζυγος, ἔχεις ἐπινοήθημα τὸ ὅποιον δὲν ἔχουσι πάντοτε αἱ νεονόμοι, τοῦτέστι γινώσκεις τὸν χαρακτήρα καὶ τὰς ἔξεις ἐκείνου, ὃν λαμβάνεις σύντροφον τοῦ βίου σου. Συμφωνεῖτε καθ' ὅλα, διότι ἀγαπᾶσθε· ἐξακολούθει νὰ τῷ ἀρέσκη. Ἡ φύσις καὶ ἡ ἀνατροφή σοὶ ἐπρομήθευσαν τὰ μέσα. Ἐσο ὡς τὸ κλῆμα, ὅπερ δὲν διατηρεῖται ποτὲ τόσο φραῖον, τόσο εὐφρονον, ἢ ὅταν προσκολλᾶται στεραὸς εἰς τὸ ἰσχυρὸν δένδρον, ὅπερ τῷ ἔδωκεν ὡς ὑποστήριγμα. Τὸ συνοικισίον σου εἶνε ὡς βουκαστῆριον ἄδουτον, οὕτως εἶσαι ὡς ἱέραξ καὶ ὁ σύζυγός σου ὁ θεός. Μὴ λέγε οὐδὲν, μὴ πράττει οὐδὲν ἄνευ τῆς ἐμπνεύσεώς σου, ἄνευ τῆς συμβουλῆς σου. Ἐνοῦσθε, ὅπως κατατῆρις εὐτυχεῖς καὶ κίμης τοιοῦτος. Γίνωσκε ὅτι ἡ εὐτυχία ἐξαρτᾶται παρ' ἀμφοτέρων. Δὲν θὰ ἀπολαύσῃς αὐτῆς ἐντελῶς ποτὲ ἄνευ τοῦ συζύγου σου, οὐδ' αὐτὸς ἄνευ σοῦ. Μένε σταθερὰ. Μὴ τὸν ἀνταλλάξῃς ποτὲ δι' ἄλλου, διότι ἀμφοτέρω καταστρέφεις. Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἰκανοποιηθῆ ἡ ἀρεσκεία σου, ἀλλὰ πᾶν τὸ περιουκλοῦν σε νὰ αἰσθάνηται ἡδῶς τὴν παρουσίαν σου. Ἐσο ὡς αἱ Χάριτες· εἰς κάθε βῆμα τὸ ὅποιον κἀμνοῦσι φαίνεται, ὅτι ἀναγεννάται ἐν ἄνθος. Εἶθε ὁ σύζυγός σου νὰ δυνήθῃ νὰ εἶπῃ τόσα ὑπὲρ σοῦ, καὶ ὁ σύζυγός σου ὡς ἦνε πάντοτε δι' αὐτὸν τὸ μέρος τῆς γῆς, ὅπερ θὰ προτιμῆ πάντοτε, καὶ μάλιστα ἐξελθὸν νὰ ἐπιθυμῆ νὰ ἐπανερχῆται πάλιν! Τὸ δὲ θέλγητρον τοῦτο, ἀναπόσπαστον τῆς οἰκογενείας, ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐκείνης ἧτις ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῶν οἰκιακῶν λεπτομερειῶν. Ἀνάγκη, ὅπως ὁ σύζυγός σου σὲ θρωρεῖ πάντοτε ὡς τὴν πρώτην τῶν προσκατιῶν θεοτήτων τῆς οἰκίας του. Σὺ ὀφείλεις νὰ φροντίσῃς, ὅπως βασιλεύει ἐν αὐτῇ ἡ τάξις, ἡ εἰρήνη, καὶ ἡ κοσμία φαιδρότης. Μὴ ὀμίλει ποτὲ ἄζυτερον αὐτοῦ. Πρὸ πάντων δεῖκναι πρὸς αὐτὸν πολλὴν πίστιν. Ἐδραία εἰς τὰ συζυγικά σου καθήκοντα, ἄς ἦ βέβαιος, ὅτι ὅτι καὶ ἂν συμβῆ, θὰ σ' εὖρη πάντοτε τὴν ἰδίαν. Ὁ συζυγικός οἶκος εἶνε ὁ τόπος ἔνθα ὀφείλεις νὰ διώσῃς καὶ ἀποθνήσῃς. Μὴ τὸν ἀφῆσῃς ἵνα ὑπάγῃς νὰ ζητήσῃς εἰδήσεις ἀπὸ θύρας εἰς θύραν. Μὴ ἐξέρχῃσαι, ἵνα ἀναμιχθῆς μὲ τὸ ἐπὶ τῆς πλατείας πλῆθος. Μὴ γνωρίζῃς ἐκ τῶν πολιτικῶν συμβάντων ἢ ὅτι ὁ σύζυγός σου θὰ κρίνῃ ἀκόμωτον ἢ σοὶ πληροφόρητο. Ταῦτα αὐτὸν μόνον ἀποβλέπουσιν· αἱ ἰδίαι σου ὑποθέσεις συνίστανται ε

πλήρη. Ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ τῆς Βιέννης δι-
επιστολικῇ διατηρεῖται διδόν, ἐν ᾗ ὑπάρχει
εἰκὼν τοῦ λεγομένου λουτροῦ τῶν γυναικῶν ἐν
Βάδῃ παρὰ τὴν Βιέννην. Κυρία κρατεῖ ἐν τῇ
δεξιᾷ κρατῆρα, ἐν τῇ ἀριστερᾷ δοχεῖον πλήρες
ἐρυθροῦ οἴνου· ὕψισθεν δὲ αὐτῆς ὑπὲρ ἑτέρα
εἰσκομίζεται πλακούντα· κάτωθεν ἀναγινώσκεται
τὸ ἐξῆς τετραστιχον·

Ἐπισημασθῆναι τοῦ ἱατροῦ
Νόμος εἶναι τοῦ λουτροῦ,
Νὰ λουθῆθῃ ὅστις θελήσῃ
Τὸ κρασί του νὰ κομίσῃ."

Τὸ σημερινὸν ῥωσσικὸν λεγομένον λουτρον (λου-
τρον τοῦ ἰδρωτός) εἰσῆχθη ἐν Γερμανίᾳ, ἐν
Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸν 17. αἰῶνα, καὶ
κατ' ἀρχὰς τὰ λουτρά ταῦτα ὀλίγας παρείχον
τὰς ἀναπαύσεις καὶ εὐκολίας· οἱ λουτῆρες ἦσαν
τοσοῦτον ἀπομακροῦμένοι τῶν θεματίων τῆς
ἀναπαύσεως, ὥστε συχνότατα οἱ λουόμενοι ἔπα-
σχον ἀπὸ κρυολογήματα· ἀλλὰ καὶ πάλιν οὐδὲν
θεματίον ὑπῆρχε καὶ οἱ λουσθέντες ἠναγκάζοντο
ἐξερχόμενοι τοῦ θερμοῦ λουτροῦ τὰ μεταβαίνουσι
εἰς τὴν οἰκίαν των. Κήρυκες τῶν λουτρῶν
διήρχοντο τὰς ὁδοὺς καὶ κροτοῦντες χαλκῆς
λεκάνας ὅπως ἐφελκόσων τὴν προσοχὴν τῶν
ἀνθρώπων ἐκέρουτων γεγενησῆναι τῆ φωνῇ ὅτι τὸ
λουτρον εἶναι ἑτοιμον. Τῶν ἐνοχλητικῶν ἀπέ-
θησαν ἐπὶ τέλους αἱ φωναὶ τῶν κηρύκων τού-
των, ὥστε ἠναγκάσθη ἡ ἀτυνομία ν' ἀπαγορεύσῃ
τὰς θορυβώδεις ταύτας προκηρύξεις. Ἐν Βιέννῃ
τὸ σημεῖον τῆς παρασκευῆς τῶν λουτρῶν ἐδί-
δετο διὰ μεγάλων σαλπίγγων, ἐν Παρισίοις διὰ
μικρῶν κωδωνίσκων. Λουτρά διὰ τοὺς ἀπόρους
ἦδη κατὰ τὸν μεσαιῶνα εἶχον συστήθῃ, καὶ
πολλοὶ χρονογράφοι ἀναφέρουσι μετὰ ἐπαίνων
περὶ ἡγεμονικῶν προσώπων, τὰ ὅποια δὲν ἀπε-
ξίουν ἰδίαις χερσὶ νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς ὑγι-
εινῆς ταύτης πρὸς τοὺς πτωχοὺς περιποιήσεως.
Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Μαγουντίας Ἀδαλβέρτος
ὁ Β'. (1005) ἔκαμνεν εἰς τοὺς ἀπόρους τὸν θα-
λαννέα (λουτράριον), ὁ ἐπίσκοπος τῆς Οὐτρέχτης
(1010) ἐκόμιζεν ἰδίαις χερσὶν ὕδωρ διὰ τὸ λου-
τρον τῶν πτωχῶν. Ἐν τοῖς μοναστηρίοις τῆς
Βάδης ἐν Ἐλβετία ἐτρέφοντο δωρεὰν βλοιοὶ οἱ
πτωχοὶ, ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὰ λουτρά ἐκεῖνα πρὸς
θεραπείαν· διηγούνται οἱ χρονογράφοι τοῦ 17.
αἰῶνος ὅτι εὐσεβῆς τις μοναχὸς ἐν Ἀκουσίγρανῃ
ἰδίαις χερσὶ ἐτρέψεν εἰς τοὺς λουομένους τοὺς
ὄμους καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκαθάριζε τὰ ἐν-
δύματα των.

Τὰ πρῶτα ἱαματικά λουτρά, τὰ ὅποια ἰδρύ-
θησαν κατὰ σύστημα καὶ δέον δὲ θεωρῶνται
ὡς οἱ πρόδρομοὶ τῶν σημερινῶν μεγαλοπρεπῶν
λουτρῶν τοῦ Κάρλσβαδ, Βισχῆ, Βησβάδεν, Μα-
ρίενβαδ, Κίσιγγεν κτλ. εἶναι τὰ κατὰ τὸν 17.
αἰῶνα λουτρά τοῦ Σβάλθαχ (Schwalbach) καὶ
τοῦ Πυρμών (Pyrmont), περὶ ὧν θὰ εἰπῶμεν
θραχέα τινά.

Ἐν ἔτει 1568 ἐπιμελεῖα τοῦ σοφολογομάτου
ἱατροῦ (magister medicinae) Ἰακώβου Θεο-
δώρου BERGZABERN, τὰ τοῦ Σβάλθαχ λουτρά
εἶχον καταστῆ τὰ λουτρά τοῦ συρμού, πρὸ πάν-
των δὲ διὰ τὰς Κυρίας, αἵτινες σωρηδὸν μετέ-
βαινον ἐκεῖ νὰ διέλθωσι τοὺς θερμινὸς μῆνας.
Ἐν ἔτει 1583 εἰς τῶν πλουσιωτέρων ἡγεμόνων
τῆς Γερμανίας, ὁ δούξ τῆς Σαξωνίας Αὐγουστος,
ἀπεφάσισε νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν
λουτρῶν τοῦ Σβάλθαχ. Ὁ ἡγεμὸν οὗτος ἦτο
πρὸ πολλοῦ φιλόσοφος, καὶ οἱ ἱατροὶ τοῦ πολ-
λάκις ἦδη τῷ εἶχον συστήσει τὰ λουτρά ταῦτα·
ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐπέθετο πρὶν ἢ θεβαιωθῆ ἐάν
τὰ πάντα παρείχον αὐτῷ τὴν ἀπαιτούμενην ἀνά-
παυσιν καὶ ἄνεσιν. Διὸ καὶ καλέσας ἕνα τῶν
πιστοτέρων αὐτοῦ ὁπαδῶν, τὸν διάταξε νὰ με-
ταβῇ εἰς Σβάλθαχ, νὰ ἐξετάσῃ καλῶς τὰ πάντα

καὶ νὰ τῷ ἀναφέρῃ περὶ ὧν λεπτομερῶς. Ὁ
πιστὸς οὗτος ὑπὲρ ἡγήθη ἀνεχώρησε, καὶ ὑπὸ το-
σοῦτον σπουδαίαν ἐποψὴν ἔλαβε τὴν ἀποστολὴν
του, ὥστε ἐνόμισε χρέος του, καίτοι οὐδὲν
πάσχω, νὰ ὑποστῇ ὅλην τὴν θεραπείαν, ὅπως
θεβαιωθῇ κατὰ πῶσον τὰ ἱαματικά ἐκεῖνα ὕδατα
ἠδύνατον νὰ ἐφελησῶσιν. Ἐπανελθὼν ὑπέβαλε
τῷ κυρίῳ του μακρὰν ἔκθεσιν, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν,
τὴν ἐξῆς περιουσίαν. "Τὸ Σβάλθαχ ἔχει μικρὰς
οἰκίας καὶ πτωχοὺς κατοίκους, τὸ πλεῖστον ὕφαν-
τάς. Τὸ δημαρχεῖον δὲν ἔχει ἢ ἐν μόνον ὀμο-
μάτιον, κακῶς ἠδωρημένον καὶ ἐκτεθειμένον
εἰς τὰς βροχὰς καὶ τοὺς ἀνέμους· λέγεται ὅτι εἰς
τὰ περιγῶρα περιφέρονται ἀνθρώποι κακοῦργοι
καὶ λησταί. Ἐάν ὁ δούξ θελήσῃ νὰ μεταχει-
ρισθῇ τὸ θεματίον τοῦ δημαρχεῖου δύναται νὰ
γείνη χώρισμά τι διὰ σάνιδων· εἰς τὸ ἰσόγειον
τοῦ δημαρχεῖου ἠδύνατον νὰ ἐτοιμασθῇ ὁ σταυλὸς
διὰ τοὺς 200 ἵππους τῆς Α. Ὑψηλότητος." Ὁ
ἡγεμὸν, ὡς εὐνόητος, δὲν ἠθέλησε νὰ κατα-
σκηρῶσῃ μετὰ σάνιδων· διὸ καὶ ἀπέστειλεν
ἐκ δευτέρου τὸν αὐτὸν πιστὸν ὑπὲρ τῆς του εἰς
Σβάλθαχ. Οὗτος πάλιν μετέβη ἐκεῖ καὶ εὖρε
πλησίον τῆς κωμοπόλεως μόνον ἑγκαταλειμ-
μένην, ἧτις ἐπισκευασθεῖσα ἐδέξθη τὸν πολυτελῆ
ἡγεμόνα, ὅστις ὑποβλήθει εἰς τὴν θεραπείαν
μεγάλῃ τῶν πόνων του εὖρον ἀνακούφισιν. Ἀπὸ
τῆς ἐποχῆς ταύτης τὸ Σβάλθαχ μεγάλῃ ἐκτί-
σατο φήμην καὶ κατ' ἔτος διεκοσμεῖτο· οἱ δὲ
πτωχοὶ αὐτοῦ ὕφτανται ἐγένοντο ἰδιοκτῆται μι-
κρῶν καὶ μεγάλων οἰκιῶν, αἵτινες ἀδρῶς ἐπλη-
ρόνοντο τὸ θέρος. Μετὰ τινά ἔτη ἐσοστήθησαν
ἐνταῦθα καὶ τυχερὰ παιγνίδια· οἱ χρονογράφοι
λέγουσιν· "Ἐπὶ τριάκοντα καὶ πλέον τραπεζῶν
παίζουσιν· οἱ τραπεζῆται εἶναι Σάξωνες τὸ πλεῖ-
στον, ἄνδρες ἀμφιβόλου διαγωγῆς." Τὸ περι-
εργον εἶναι ὅτι τὸ παίξειν τὰ τυχερὰ ταῦτα
παιγνίδια μόνον εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἐπιτρέπεται.
Τὰ λουτρά ταῦτα τοῦ Σβάλθαχ τοσοῦτον γνωστά
καὶ ἀπαραίτητα ἐγένοντο θαυμάσιον, ὥστε ἐν
πολλαῖς τῶν περιγῶρων πλουσίας πόλεις τὰ
προικοσύμφονα παρείχον καὶ τὸν ἔθρον τῆς
κατ' ἔτος ἐπισκέψεως τοῦ Σβάλθαχ· ἐπομένως
αἱ τὴν διασκέδασιν ἀγαπῶσαι Κυρίαὶ δὲν εἶχον
τὴν ἀνάγκην νὰ προσποιῶνται ἐκάστοτε νόσον
τινά, ὅπως παρὰ τῶν συζύγων αὐτῶν ὀδηγηθῶσιν
εἰς τὰ λουτρά.

Ταυτοχρόνως σχεδὸν μὲ τὸ Σβάλθαχ ἀνε-
πτύχθη καὶ τὸ Πυρμών, ὡς τόπος λουτρῶν.
Ἦδη ἀπὸ τοῦ 17. αἰῶνος τὰ ἱαματικά ταῦτα
ὕδατα ἦσαν γνωστά καὶ ἐχρησίμευον εἰς τοὺς
περιοικοῦντας· ἀπὸ τοῦ τέλους ὅμως τῆς 18.
ἐκατονταετηρίδος ἡ φήμη αὐτῶν κατέστη πάγ-
κοινος, θεωρουμένων ὡς θεραπευτικῶν παντὸς
εἶδους νοσήματος. Ἡ ἀκμὴ των ὅμως κυρίως
ἦτο κατὰ τὸν 17. αἰῶνα ἀφ' οὗ ὁ μέγας Πέτρος
τῆς Ῥωσσίας τὰ ἐπισκέφθη ἐν ἔτει 1716. Βε-
βαιῶς καὶ τότε αἱ ἀναπαύσεις δὲν ἦσαν μεγάλα
οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον προσεγγίζουσαι εἰς τὴν
μεγαλοπρέπειαν τῶν νεωτέρων χρόνων, διότι
40 ἔτη μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μεγάλου Πέ-
τρου, ἔτε μετέβη εἰς Πυρμών ὁ μέγας Φριδε-
ρίκος τῆς Πρωσίας, μεγάλας εὖρον οἱ κάτοικοι
δυσκολίας, ὅπως ἐτοιμάσων τῷ βασιλεῖ κατα-
λύματα κατάλληλα. Ἀναφέρεται ὅτι ἐλλείπει
καταλυμάτων οἱ πολυπληθεῖς ξένοι ἐν Πυρμών,
ὧν ὁ ἀριθμὸς μέχρι 10 χιλιάδων ἀνήρχετο, ἦσαν
ἠναγκασμένοι νὰ διαίρωσι τὰς ὥρας τῆς ἀνα-
παύσεως, καὶ οἱ μὲν ἐκοιμῶντο ἀφ' ἑσπέρας
μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μεσο-
νυκτίου μέχρι πρωΐας· τοῦτο δὲ ἐγένετο εἴτε
ἐκ συνεννοήσεως εἴτε διὰ κλήρου, διότι πάντες,
ὡς εἰκόσ, ἐπροτίμων διὰ τὸν ὕπνον τὰς πρωΐνας
ὥρας, αἵτινες καὶ παρεχωροῦντο συνήθως εἰς
τὰς Κυρίας παρὰ τῶν εὐγενῶν κυρίων.

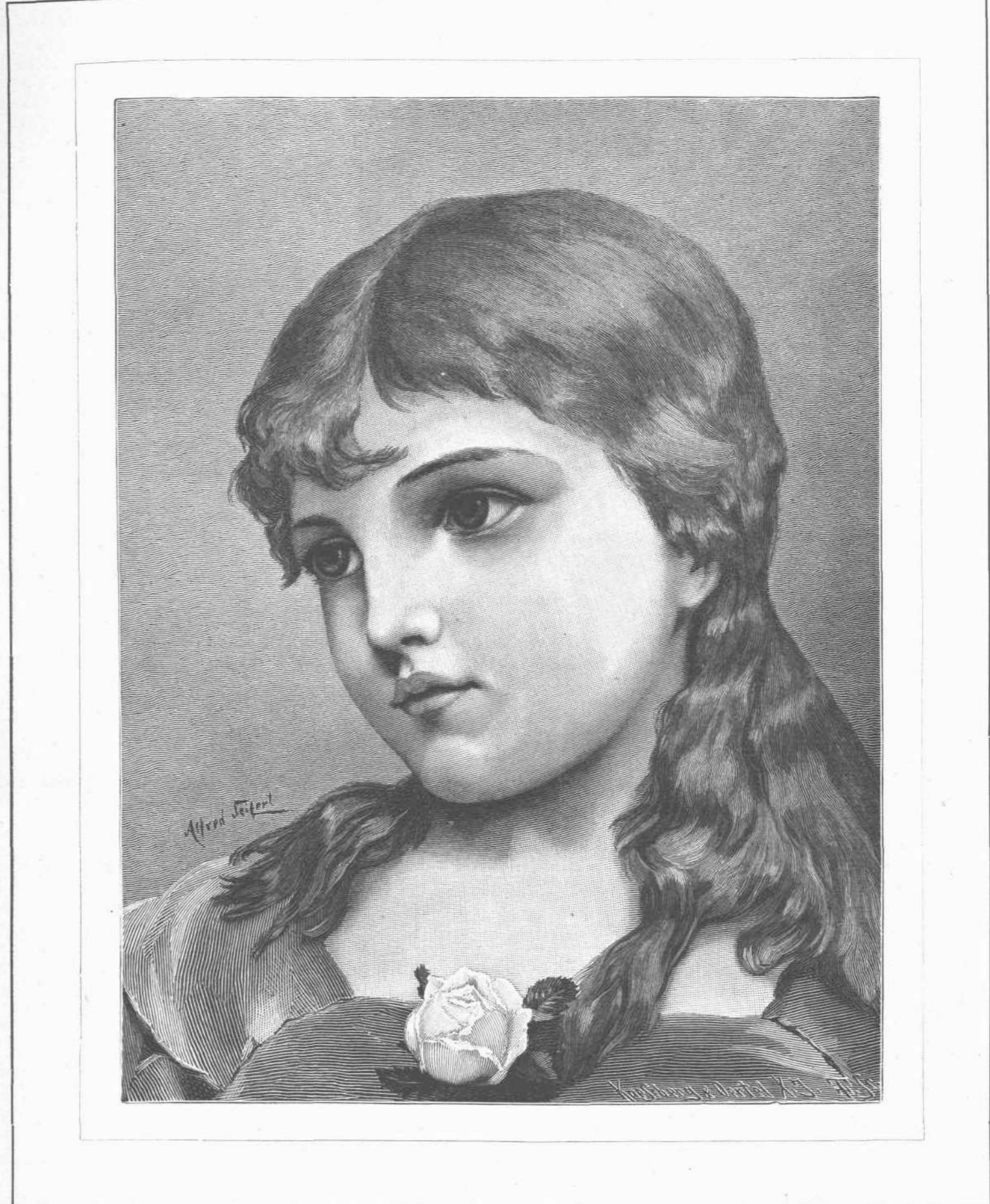
Σώζονται ἐκθέσεις τοῦ 17. αἰῶνος, καθ' ἃς
τὰ λουτρά τῆς πόλεως Σπᾶ ἐν Βελγίῳ μεγάλῃ
ἔχαιρον ὑπόληψιν. Ἰδιοκτῆται τῶν ἱαματικῶν
τούτων πηγῶν ἦσαν οἱ μοναχοὶ μόνῃς τινος
Καπουκίνων, οἵτινες λίαν φιλοξένοισ ἐδέχοντο
τοὺς προσερχομένους, προσφέροντες αὐτοῖς πᾶσαν
δυνατὴν περιποίησιν καὶ εὐκολίαν· ἀπέτανι τῆς
πλουσίας τῶν μοναχῶν τούτων τραπέζης εὐχα-
ρίστως ὑπεβάλλοντο οἱ ξένοι εἰς τὴν ἀπόθεσιν
τῶν ξιφῶν, καθότι ἡ εἰρήνη τοῦ μοναστικῆ βίου
δὲν ἐπέτρεπε τὴν ὄπλοφορίαν. Ἡ διάταξις αὕτη
εἶχεν ὅμως καὶ τὴν κακὴν αὐτῆς ὄψιν· διότι
πολλοὶ κατ' ἔτος συνέρρον λωποδύται, οἵτινες
ἐνδεδυμένοι ὡς ἵπποται καὶ κεκρυμμένα ἔχοντες
ὄπλα ἐπετίθεντο κατὰ τῶν ἀόπλων καὶ παρὰ
μὲν τῶν ἀνδρῶν ἐζήτουν μετὰ φιλοφροσύνης
μεγάλῃς τὰ ὀρολόγια καὶ τοὺς ἀργυροὺς κρα-
τῆρας, παρὰ δὲ τῶν γυναικῶν τὰ κοσμήματα.
Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κολωνίας, εἰς οὗ τὴν δι-
καιοδοσίαν ὑπέγετο ἡ πόλις Σπᾶ, προσεκάλεσεν
ἐπισήμως τὸν Τσάρον Πέτρον Α', ὅστις ἐπι-
σκεφθεὶς τὰ λουτρά ἐκεῖνα ἠὲν ἠναγκάσθη τὰ με-
γιστα, ὡς ἀναφέρει ὁ τὸν Τσάρον παρακολου-
θῶν αὐτοκρατορικὸς ιστοριογράφος. —
Ἐν τινι τῶν προσεχῶν τευχῶν θέλομεν δη-
μοσιεύσει ἰδιαιτέρως τινὰ μελέτην φίλου ἀν-
ταποκριτοῦ περὶ τοῦ Κάρλσβαδ καὶ τῶν ἱαμα-
τικῶν αὐτοῦ ὕδατων, διὰ τῶν ὁποίων κατ' ἔτος
τοσοῦτοι πάσχοντες θεραπεύονται, ἐν οἷς καὶ
πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ὁμογενῶν, οἷς τὸ Κάρλ-
σβαδ κατέστη πόλις προσφιλεῖς.

Η ΚΟΡΔΗΛΙΑ.

(Εἰκὼν Ἀ. Σάιφερτ.)

(Ὅρα σελ. 37.)

Ἡ καλλιτεχνικωτάτη αὕτη εἰκὼν παριστᾷ
τὸ γνωστὸν πρόσωπον τῆς Κορδηλίας ἐν
τῷ ἀριστοουργήματι τοῦ Σαίπηρου, τῷ δράματι
"Ὁ βασιλεὺς Ἀἴρ". Βεβαίως τοιαύτην τὴν
συμπαθῆ Κορδηλίαν τοῦ Σαίπηρου οὐτε ἐφαν-
ταζόμεθα οὐτε εἰδομένε ποτε ἀπὸ σκηνῆς· ἀλλ'
οἱ καλλιτέχναι ἔχουσι τὰς ἐμπνεύσεις των καὶ
οὕτω τὴν ἐφαντάσθη ὁ ἡμέτερος ζωγράφος,
ἀφελῆ καὶ παιδικῆς πλήρη ἀπλότητος· τὸ
βλέμμα ὅμως καὶ μελαγχολικὸν καὶ ὁσίοι τε-
θλιμμένον ἐμφαίνει ἀληθῶς τὸ πρόσωπον τῆς
ἀδίκου πασχούσης Κορδηλίας, ἣν ὁ Σαίπηρος
παρέστησεν ἡμῖν ἐν τῷ δράματι. Ὁ εὐφρέ-
στατος Ἄνε λέγει ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ
"Αἱ γυναῖκες παρὰ Σαίπηρον", τὰ ἐξῆς περὶ
Κορδηλίας, τὰ ὅποια μέγα ἔχουσι κύρος ὡς
προσερχόμενα παρὰ μεγάλου ποιητοῦ. "Ἦδη ἐν
τῇ πρώτῃ σκηνῇ τοῦ δράματος μανθάνομεν οὐ
μόνον τὸν χαρακτήρα τοῦ πρωταγωνιστοῦ (τοῦ
βασιλέως Ἀἴρ) ἀλλὰ καὶ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ.
Ἰδίως δὲ συγκινεῖ ἡμᾶς ἡ σιωπηλὴ ἀφοσίωσις
τῆς Κορδηλίας, τῆς νέας ταύτης Ἀντιγόνης,
ἧτις ἐν τῇ στοργῇ αὐτῆς, καὶ αὐτῆς τῆς ἀρ-
χαίας κόρης εἶναι ἀνωτέρα. Πράγματι νομίζω
ὅτι ἡ Κορδηλία εἶναι νοῦς καθαρὸς, ὡς τὴν
ἀναγνωρίζει ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ παραφροσύνῃ του.
Ὅπως καθαρὸς νοῦς; Ἴσως ἀναμυγνύεται καὶ τις
δοσις ἐπιμονῆς, κληρονομία πατρικῆ· πλὴν ἡ
ἀληθῆς ἀγάπη εἶναι συνεσταλμένη καὶ ὀλιγό-
λογος· κλαίει μόνον καὶ φθίνει."

Η ΚΟΡΔΗΛΙΑ.

(Εἰκὼν Α. Σάιφερτ.)

ΚΥΠΡΙΑΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ.

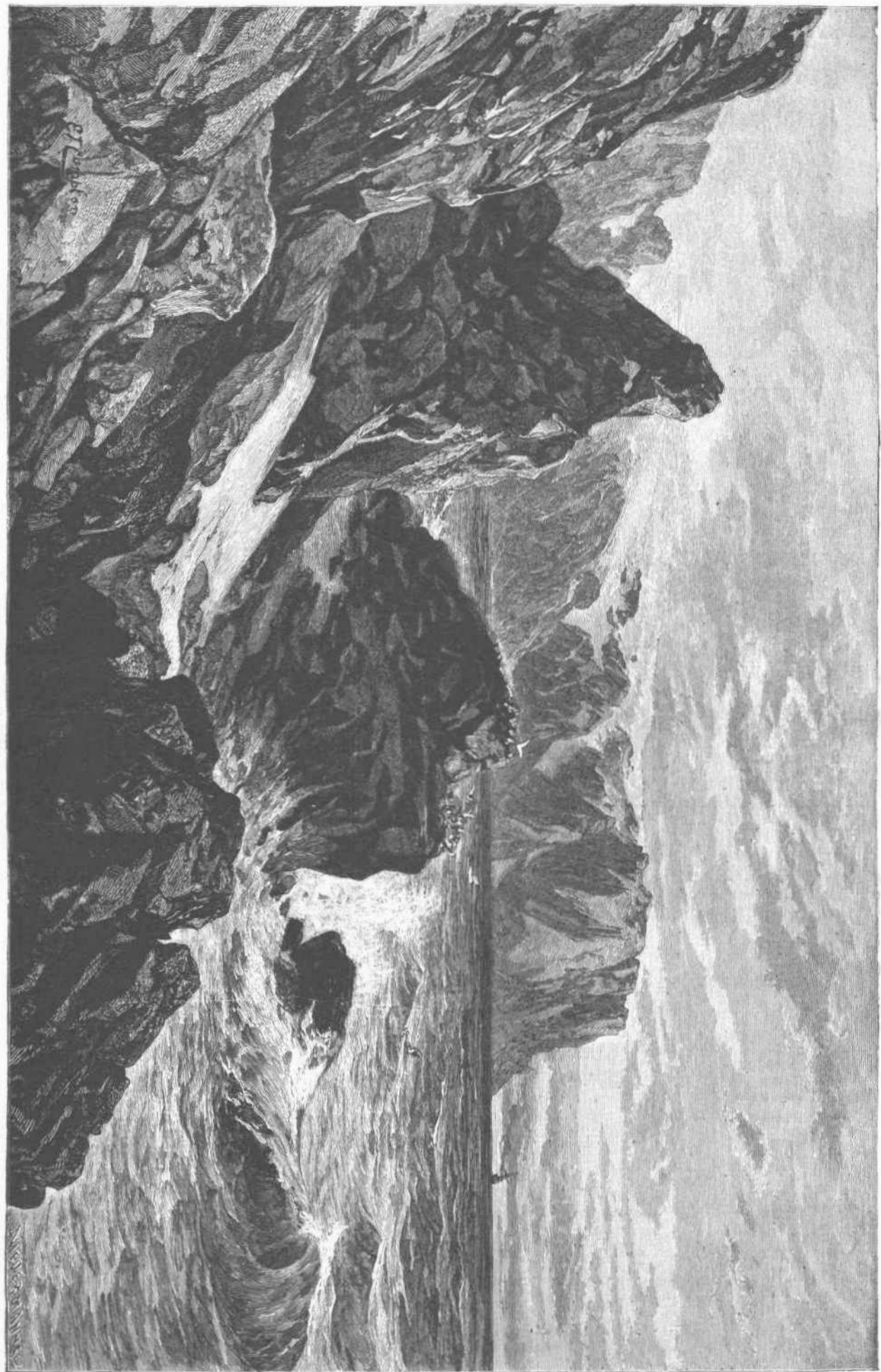
Ἐπὶ MAX OHNEFALSCH-RICHTER.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἡ τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρουσα ὑπόθεσις τῆς ἡμε-
τέρας ἐν Βόνῃ συλλογῆς συνδυάζει τὸν Ἀ-
πόλλωνα καθάριστον καὶ τὸν Δία νικηφόρον. Ἡ
ἡρωικὴ εἰκὼν καὶ ἐνταῦθα ἀνιχνεύεται κεφαλὴ

εὐρόβη κατάπιν. Ὅσον καὶ ἂν ἦν θεδωλαμμένον
τὸ ἄγαλμα τοῦτο, ἐξαιτίας ὅμως διετηρήθη ἡ
ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς τοῦ θεοῦ χειρὸς ἰσταμένη
Νίκη, ἐξαίρεσις τῆς ἄλλεμπούσης κεφαλῆς καὶ
τοῦ ἀριστεροῦ θραχίονος. Ἡ Νίκη εἶνε λαμπρᾶς
ἐλληνικῆς τέχνης. Ἡ θεὰ ἐτοιμάζεται ν' ἀναρῆθῃ
εἰς τὰ ὕψη ἐκαταλείπουσα τὴν χεῖρα τοῦ κυ-
ρίου της (ὄρ. τευχ. 73, ἀρ. 22 ἐν τῷ Πίν.).
Μόνον ὁ προτεθειμένος ἀριστερὸς καὶ ὑπὸ τῆν

μακρὰν καὶ κυματίζουσαν ἐσθῆτα ὀρώμενος ποὺς
πατεῖ ἐλαφρῶς, ἐν ᾗ ὁ δεξιὸς δέον ὑπὸ τὸ ἐν-
δυμα αἰωρούμενος νὰ νοθῆθῃ. Ἡ ἐπισυρμένη
ἐσθῆς ἐφέλκεται ὕψισθεν διὰ τῆς ἀρχομένης κινή-
σεως τοῦ σώματος καθ' ὃν τρόπον καὶ ἐνδυμα
τοῦ χοροῦ τῆς νεωτέρας ἐποχῆς. Χιτωνίσκος
ἄνευ χειρῶν συγκρατούμενος ὑπὸ τοὺς μαζοὺς
διὰ τινος ζώνης ἐπικείται χαλαρῶς, βοηθεῖ νὰ
ἐξαιρήται ἐπιτηδειότερον τὸ σχῆμα τοῦ σώματος,

ΤΟ ΒΟΡΕΙΟΝ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ
ΕΝ ΤΗ ΙΣΧΝΗ ΝΗΣΩ ΤΗ ΝΟΡΒΗΓΙΑΣ

Ο ΞΕΡΞΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ ΜΑΧΗΝ.

ἕως ἔτος μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, ἧτοι τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 479 πρ. Χρ. καθήγεγον ἐν Πλαταιαῖς τὸ τελευταῖον καὶ θανατηφόρον κατὰ τὸ ἔθροιο βῆσιμα. Ἐντρομος ὁ Ξέρξης ἀπῆλθε κατασκευασμένος πρὸς τὰ Σούσα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΑΝΝΗΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

ὑπὸ Μ. Μαλλιάρᾳκη.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

IB.

ΑΠΕΡΓΡΑΠΤΟΝ ἤσθάνθη συγκίνησιν λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ ἔγγραφο, ἐν ᾧ ὁ πατήρ μου διετύποι τὰς τελευταίας αὐτοῦ θέλησεις. Εἰς ἐμὲ ἄρα ἦν ἐστραμμένη ἡ διάνοιά του κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμᾶς. Ἠσθάνθη εὐλαβῶς τὴν τελευταίαν τῆς χειρὸς του πράξιν καὶ ἀνέγνω τὸ περιεχόμενον, ὅπερ ἐν συντόμῳ εἶχεν ὡς ἑξῆς·

Ἐγκαθίσταθ' τὸν υἱόν μου κληρονόμον μου, ὡς μόνην κληρονομίαν καταλείπων αὐτῷ τὴν εὐχὴν μου, βαρύνω δὲ αὐτὸν μὲ τὰς ἑξῆς ὑποχρεώσεις, Νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη μου, Νὰ προκοδοτήσῃ τὴν ἀδελφὴν του, Νὰ γηροκομήσῃ τὴν μητριάν του, Νὰ τελέσῃ τὰ μνημόσυνά μου, Νὰ μεταφέρῃ τὰ ὀστά μου εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων μου, Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη γνησίαι καὶ τελευταία μου θέλησις."

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἔμεινα σύννοος καὶ σιωπηλός. Ἡ μητριὰ μου μ' ἔβλεπε περίλυπος ζητοῦσα νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὰ διανοήματά μου. Ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας ταύτης ἐξήρατο τὸ μέλλον τῆς θυγατρὸς τῆς, τοῦ μόνου ἀγαθοῦ τὸ ὅποιον τῇ ὑπελείπετο ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦ μόνου δεσμοῦ, ὅστις συνέδεεν αὐτὴν μετὰ τῆς ζωῆς.

Ἡδυνάμην ἡ ἀποταχθῆ τῆς κληρονομίας, ἧτις μόνον τὴν τιμὴν τοῦ κληρονόμου μοι περιεποιεῖ, ἀλλ' ἧτις με καθίστα δούλον ἐπαχθεστάτων ὑποχρεώσεων, ὧν ἀδύνατος ἐμοὶ ἐφαίνετο ἡ ἐκπλήρωσις. Ἄλλ' ἀποτασσόμενος τῆς κληρονομίας ταύτης δὲν ἔμενον ἀπόκληρος τῆς πατρικῆς εὐχῆς; Ἀντασασόμενος εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ πατρὸς μου θέλησιν, ἀπαρνούμενος τὸν ἱερὸν αὐτοῦ κληρὸν, τὴν εὐλογίαν του δὲν ἐκκληρονόμου τὴν ἀράν του;

Τί ἤθελεν ἀπογίνῃ δυστυχῆς χήρα, εἰάν δὲν ἐγερκόμουν αὐτὴν, κέρη νεαρὰ μαραινόμενη ἐν τῇ σκιά, εἰάν δὲν ἐπροικοδοτῶν αὐτὴν, ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόσμον; Ἀποτασσόμενος τῆς κληρονομίας ἀπαρνούμενη νὰ τελέσω τὰ νενομισμένα μνημόσυνα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς ἐκείνου, οὐ ἔφερον τὸ ὄνομα. Καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο θὰ ἠτιμάζετο, εἰάν δὲν ἐπλήρωνον τὰ πατρικὰ χρέη καὶ θὰ ἦμην καταρραμένος!

Ὁ πάτερ μου, ἀνέκραξα, εἶμαι πένης, πενέστατος, δὲν ἔχω ποῦ τὴν κερὰν κλίνας, ἀλλὰ θέλω βουσίᾳ τὸν βίον μου, τὴν νεότητά μου καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα, τὴν μόνην ἡδονὴν, ἧτις ἐνεσταλάχθη ἐκ τῶν παρθενικῶν οὐβραλμῶν θελκτικῆς κόρης εἰς τὴν ὑπὸ τῆς λύπης ἐνδύμωθεσαν ψυχῇ μου, ὅπως ἐκτελέσω τὴν ἱερὰν σου θέλησιν. Δέχομαι τὴν διαθήκην σου καὶ ὡς κληρὸν τιμαλφέστατον τὴν εὐχὴν σου. Αὐτῇ

ἔστω μοι βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς, ἀστήρ τηλαυγῆς ἐν τῷ ζῶφῳ τῶν ἐγνωσμένων ἀγώνων καὶ περιπετειῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐντολῶν σου. Ἐάν μοι καταλίμπανες πλοῦτον, ἡδύνατο νὰ φεραῖ ἐκ τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς τύχης· μοὶ ἀφίενε τὴν εὐλογίαν σου, κληρὸν αἰώνιον ἔμοι καὶ τοῖς ἀπογόνους μου. Μοὶ ἐπιτάσεις τὴν ἐξέφλησιν τῶν χρεῶν σου καὶ μοὶ ἐπιβάλλεις οὕτω τὴν ἐργασίαν, ἧτις ἐστὶν ἡ πηγὴ τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, τὴν οἰκονομίαν, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν σωφροσύνην, δι' ἣν διατηροῦνται ἀκαμίαι αἱ σωματικαὶ καὶ ψυχικαὶ δυνάμεις. Μοὶ ἐπιβάλλεις τὴν ἐκπλήρωσιν εὐσεβῶν καθήκοντων, τὰ ὅποια ὑπομνησκουσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων καὶ αἴρουσι πᾶσαν τάσιν ὑπερφανείας. Ζῶν μ' ἐδίδαξες τὴν στέργειν, τὴν σκληραγωγεῖν, τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν πενιθρίαν, ἀπονήσκειν δὲ, τὴν ἀταπαρνησίαν καὶ τὴν χριστιανικὴν ἐγκαρτερήσειν.

IC.

Ὡς κληρονόμος τοῦ πατρὸς μου παρέλαθον εἰς τὴν κατοχὴν μου τὸ πλοῖόν του, τὸ ὅποιον εἰς σημείον πένθους ἐθάψα κατὰμαυρον μέχρι τῶν ἄκρων· τὸ ἀτυχὲς τοῦτο πλοῖον εἶχεν ἀνάγκην ἐπισκευῆς, διότι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου δὲν εἶδεν ὁ ἥλιος τὴν τροπίδα αὐτοῦ. Ὅθεν πρὸς ἐπισκευὴν καὶ ἐφοπλισμὸν του κατέφυγον εἰς θανειστάς, ἀφ' οὗ ἐξεπλήρωσα τὸν πρῶτον τῆς διαθήκης βρον τὴν ἀναγνώρισιν τῶν πατρικῶν χρεῶν. Τὴν πράξιν μου ταύτην εἶδον ἐκκληρτικοὶ οἱ δανεισταὶ τοῦ πατρὸς μου, διότι ἐγίνωσκον πόσον θραεῖας ἀνελάμβανον ὑποχρεώσεις καὶ οὐδόλλως ἐδίδασκαν εἰς μὲ ἐμπιστευθῶσι νέα δάνεια πεσοιθῶτες εἰς τὴν τιμιότητα μου.

Ἀρχομένου τοῦ ἔαρος ἀπέπλευσα ἐκ τοῦ λιμένος πρώτος πάντων τῶν λοιπῶν πλοιάρχων, ἀφ' οὗ ἀπεχαιρέτησα καὶ παρηγόρησα τὴν δύστηνην χήραν. Ἡμῶν ἦδη πλοιάρχος, ἀλλὰ πλήρης θλίψεως καὶ ταπεινοφροσύνης. Ἰπὸ ποίας ἀπροόπτους συνθήκας ἀπέκτησα τὸν τίτλον, ὃν μετὰ τοσοῦτου ζήλου ἐπεδίωκον πρὸς ἰκανοποίησιν ματαίας φιλαυτίας! Πανταχοῦ ἔπου ἐστραφον τὸ βλέμμα, ἀπήντων τὰ ἴχνη τοῦ πατρὸς μου καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐπληροῦτο δόξης.

Δόξα σου ὁ Θεός, εἶπεν ὁ κύρ Λάζαρος, εἰς τὸν οὐρανόν, ὅτι μοι οἰδεταὶ καιρὸς νὰ πράξω τὸ χρέος μου. Ὅτι δὲν δύναμαι νὰ κάμω εἰς τὸν πατέρα, θὰ κάμω εἰς τὸν υἱόν.

Ὡ! σὰς εἶμαι εὐγνώμων, ἀγαθὲ ἄνθρωπε, καὶ ἡσπάζομαι τὰς χεῖράς σου. Εἶσαι εὐλογημένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, μοὶ εἶπε, διότι ἤλθες εἰς κατάλληλον ὄραν. Εἶνε διαθέσιμον τὸ πλοῖόν σου;

Εἰς τὰς διαταγὰς σου. Λοιπὸν θὰ φορτώσῃς οἰνοπνεύματα διὰ Βηρυτῶν. Θὰ λάβῃς διπλοῦν ναῦλον, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα βρον. — Σὰς ἀκούω. — Ἰπὸ τὸν βρον νὰ φθάσῃς εἰς Βηρυτῶν εἰκοσι τέσσαρας ὥρας πρὸ παντὸς ἄλλου. — Καὶ ποῖα ἄλλα πλοῖα φορτῶνουν διὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο;

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔν καὶ μόνον, τοῦ καπετάν Ὀνούφριου, τοῦ ἀρχαίου φίλου σου, εἶπε μεσιτῶν ὁ κύρ Λάζαρος. — Καὶ ἤρχισεν τὴν φόρτωσιν; — Πρὸ δύο ἡμερῶν, ἀλλὰ τὸν ἐμποδοῖσι ἡ φρουραρχαλασσία. Ἄν τὸν προσβῆσῃ, ἂν τὸν περάσῃ, ἐκτὸς τοῦ διπλασίου ναύλου, θὰ λάβῃς καὶ καλὸν δῶρον καὶ θὰ γίνῃς ἰδικός μου.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ καπετάν Ὀνούφριου, ὅστις ἐζήτει ν' ἀγοράσῃ τὸ πλοῖον τοῦ πατρὸς μου

ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ἐκ τοῦ συναγωνισμοῦ ἐκπτώσιν.

Τί ἀγαπᾷς, κύριε, μοὶ εἶπε ῥοφῶν ταμ-βάχον.

Δὲν μὲ γνωρίζετε θεθαίως, κύρ Λάζαρε, καὶ ὅμως μὲ εἶδατε ἄλλοτε κατὰ περιεργὸν τινα περίστασιν.

Ὁ κύρ Λάζαρος μ' ἔβλεπε μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἀνυπόδητον ἐκεῖνον καὶ ὡς Ἀρλεκτῖνον ἐνδεδυμένον νέον ὑπὸ τὴν τορινὴν εὐσχημοτέραν καὶ σοβαριώτεραν ἐνδυμασίαν καὶ φουσιογυμνίαν.

Δυστυχῶς, εἶπε, δὲν σὰς γνωρίζω, ἀλλὰ λέγετε ταχῶς τί ἀγαπᾷς, διότι, ὡς ἐλέπετε, εἶμαι εἰς ἄκρον πολιόσχαλος.

Θὰ ἦμαι σύντομος, κύρ Λάζαρε. Ἡμέραν τινα ἐκάθησο μετὰ τινος ἄλλου, τὸν ὅποιον ὀνομάζετε καπετάν Ὀνούφριον καὶ συνδιελέγεσθε περὶ τινος πλοίου, τὸ ὅποιον προτίθεισθε νὰ κατάρχητε.

Ἰσως, διότι μὲ πολλοὺς πλοιάρχους ἐδρίσκουμαι εἰς δοσοληψίας καὶ τοὺς δανείζω.

Λοιπὸν ὁ καπετάν Ὀνούφριος ἐπίστευεν, ὅτι τὸ πλοῖον τοῦ ἀτυχοῦς ἐκεῖνου πλοιάρχου θὰ ἐπωλεῖτο καὶ θὰ τὸ ἠγόραζεν ἐκεῖνος, διότι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐνταῦθα ὅπως εὐπλαγχισθῆ τὸν ὄρειλέτην σασ.

Ὁ κύρ Λάζαρος ἀναμνησθεὶς τῆς σκηπῆς ἐκείνης μ' ἔβλεπεν ἀκαρδάρκαμταί.

Τότε, τῷ εἶπον, ἐνεφανίσθη ἐνώπιον ὁμῶν εἰς ναυτόκαις, ῥυπαρός, ἀνυπόδητος. . .

Ναί, ναί, ἐνθουσοῦμαι, καὶ μοὶ κατέβαλε δῶδεκα χιλιάδας γρῶσαι εἰς χρυσόν, εἰς εἰκοσάρια, τί ἀπέγινε τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο παιδί;

Εὐρίσκειται ἐνώπιόν σας, κύρ Λάζαρε, θρηνοῦν τὸν ἀποθανόντα πατέρα του.

Ὁ κύρ Λάζαρος μ' ἔλαθεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ μὲ κατησπάζθη — Εἶσατε οὖν τὸ παιδίον ἐκεῖνο; καὶ ὁ δυστυχῆς πατήρ σας ἀπεβίωσε; Ὡ! πόσον ἐπεθόμου νὰ ἴδω τὸν γέροντα ἐκεῖνον, ὅστις ἦτον ἀτυχῆς, ἀλλὰ τίμως καὶ τὸν ὅποιον ὤρ-κίσθη εἰς τὸν ἅγιον Λάζαρον νὰ εὐεργετήσω, διὰ τὰ συγχωρηθῆ τὴν σκληράν μου ἐκείνην πράξιν! Λοιπὸν ἀπέθανεν; Αἰωνία του ἡ μνήμη! Καὶ τί ἀπέγινε τὸ πλοῖόν του;

Φοῦ! κύρ Λάζαρε, εἶνε ἦδη ὑπὸ τὴν δι-εῦθυσίν μου.

Δόξα σου ὁ Θεός, εἶπεν ὁ κύρ Λάζαρος, ὅτι μοι οἰδεταὶ καιρὸς νὰ πράξω τὸ χρέος μου. Ὅτι δὲν δύναμαι νὰ κάμω εἰς τὸν πατέρα, θὰ κάμω εἰς τὸν υἱόν.

Ὡ! σὰς εἶμαι εὐγνώμων, ἀγαθὲ ἄνθρωπε, καὶ ἡσπάζομαι τὰς χεῖράς σου. Εἶσαι εὐλογημένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, μοὶ εἶπε, διότι ἤλθες εἰς κατάλληλον ὄραν. Εἶνε διαθέσιμον τὸ πλοῖόν σου;

Εἰς τὰς διαταγὰς σου. Λοιπὸν θὰ φορτώσῃς οἰνοπνεύματα διὰ Βηρυτῶν. Θὰ λάβῃς διπλοῦν ναῦλον, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα βρον.

— Σὰς ἀκούω. — Ἰπὸ τὸν βρον νὰ φθάσῃς εἰς Βηρυτῶν εἰκοσι τέσσαρας ὥρας πρὸ παντὸς ἄλλου.

— Καὶ ποῖα ἄλλα πλοῖα φορτῶνουν διὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο;

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔν καὶ μόνον, τοῦ καπετάν Ὀνούφριου, τοῦ ἀρχαίου φίλου σου, εἶπε μεσιτῶν ὁ κύρ Λάζαρος. — Καὶ ἤρχισεν τὴν φόρτωσιν;

Πρὸ δύο ἡμερῶν, ἀλλὰ τὸν ἐμποδοῖσι ἡ φρουραρχαλασσία. Ἄν τὸν προσβῆσῃ, ἂν τὸν περάσῃ, ἐκτὸς τοῦ διπλασίου ναύλου, θὰ λάβῃς καὶ καλὸν δῶρον καὶ θὰ γίνῃς ἰδικός μου.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ καπετάν Ὀνούφριου, ὅστις ἐζήτει ν' ἀγοράσῃ τὸ πλοῖον τοῦ πατρὸς μου

ἐκμεταλλεύομενος τὴν δεσινὴν θέσιν του, ἡ ὑπό-σχεσις τοῦ διπλοῦ ναύλου ἐδιπλασιάσας τὰς δυνάμεις μου. Ἰπὸ γράφα ἀμέσως τὸ ναυλωτικόν, ἔτρεξα εἰς τὸ πλοῖον, ἐνεψόχωσα τοὺς ναύτας δι' ὑποσχέσεων ἀμοιβῆς καὶ μετέφερα εἰς τὸ πλοῖον τὸ οἰνόπνευμα καὶ ἐναντίον τῆς φρουραρχαλασσίας, ἧτις ἐμποδοῖσι τὰς λέμβους νὰ προσεγγίζωσιν εἰς τὴν ἀποβάθραν. Δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ ἐμποδίσῃ καὶ τοὺς ναύτας μου νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κολυμβῶντες νὰ φέρωσιν εἰς τὸ πλοῖον τὰ δοχεῖα.

Τὴν ἐπιστολάν ἤμην ἔτοιμος. Ἄλλὰ καὶ ὁ καπετάν Ὀνούφριος εἶχεν ἦδη συμπληρώσει τὸ φορτίον του. Ἐν ᾧ δὲ οἱ ναῦται ἀνείλκουν διὰ τὸν στροφεὶν εὐχάριστα μικρὰ λέμβος ἐπι-λάσας τὸ πλοῖον καὶ ἄνθρωπὸς τις ἀνέβη τὴν κλίμακα.

Ἦεν ὁ καπετάν Ὀνούφριος. Τὸν ἀνεγνώρισα, ἀλλ' οὕτως οὐδόλλως ἠδύνατο νὰ με ἀναγνωρίσῃ. Τῷ προσέφερα ἔδραν καὶ σιγάρον.

Καπετάν Γιάννη, μοὶ εἶπε θὰ σοὶ ἐκ-μυστηρῶθῶ καὶ τι.

Λέγετε, καπετάν Ὀνούφριε.

Ὁ ἔμπορός μου μοὶ ὑπεσπείθη καλὸν δῶρον, ἂν κατορθώσω νὰ φθάσω πρὸ ὁμῶν εἰς Βηρυτῶν.

Μαθ' ἀπήντησα οἰονεὶ ἐκπληττόμενος. Καὶ διὰ τί τοῦτο;

Διότι ἔσα οἰνοπνεύματα φθάσων πρώτα, θὰ πωληθῶσιν εἰς τιμὰς καλλιτέρας — Ἰδοὺ ὁ λόγος.

Τώρα ἐκατάλαθα. Λοιπὸν;

Ἔχει συμφέρον νὰ φθάσω ἐγὼ πρώτος.

Τότε τί ἀπαίτεται ἀπὸ ἐμέ;

Νὰ μείνῃς ὅπισο.

Ὅσον δὰ δι' αὐτὸ δὲν γίνεταί.

Γίνεταί καὶ καλοῖνεταί, ἀφ' οὗ σοὶ προ-τείνω νὰ μοιράσωμεν τὸ δῶρον. Ἀρκεῖ νὰ φθάσω εἰς τὸν λιμένα τῆς Βηρυτῶν ἔστω καὶ μίαν ὥραν πρότερον. Πέλαγος εἶνε αὐτό. Κα-νεὶς δὲν θὰ σε ἐλέγξῃ διὰ τοῦτο.

Εἶνε τοῦλάχιστον τὸ δῶρον καλόν;

Ὡ! εἶνε λουκουμάς αἰτίλογος.

Τότε δέχομαι, καπετάν Ὀνούφριε. Ἔβγα εἰς τὰ πανιά.

1A.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀπέπλευσα τοῦ λιμένος. Ὁ ἄνεμος ἦτο οὐρὸς καὶ ἐπλόεμον πληροῖστοι διανυκτόντες ἰκτὰ κόμβους. Ὁ καπετάν Ὀνού-φριος προηγεῖτο κατὰ τὰ συμφερωμένα. Πρὸς τὸ ἐσπέρας ὁ ἄνεμος κατέστη σφοδρότερος καὶ ὀλίγον πλάγιος. Συνέπειλα τὰ ἱστία καὶ ἐθρά-δωνα τὴν πορείαν τοῦ πλοίου. — Τί τρέχει;

μ' ἔρωτᾷ ὁ καπετάν Ὀνούφριος. Δὲν βλέπεις (καὶ εἶδειξα αὐτῷ μικρὸν νέφος εἰς τὸν ὀρίζοντα), ὅτι μὰς ἐπαπειλεῖ τρικυμία καὶ δὲν εἶνε φρόνιμον τὴν νύκτα νὰ προσεγγίζωμεν εἰς τὴν ξηράν; πρέπει νὰ σταθῶμεν, καὶ μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἂν ὁ καιρὸς ἦνε καλός, ἐξακολουθοῦμεν τὸν πλοῦν. Ἐγὼ τοῦλάχιστον οὕτω θὰ πράξω, διότι, νὰ σ' εἶπω, σύντροφε, λυποῦμαι τὸ πεσεῖ μου. Κάτω οἱ παπαρῖχοι, στήγα μαίστρα, τὸ πη-δάλιον ἀριστερᾷ! Ὁ καπετάν Ὀνούφριος δὲν ἐθρόδωνε νὰ μὲ μιμηθῆ.

Ἡ νύξ ἦτο τῷ ὄντι ζοφερά καὶ ἡ θάλασσα ἀπειλητικὴ καὶ ὁ καπετάν Ὀνούφριος ἐπίστευεν εἰς τὰς προφητείας μου. Ἄλλ' ὅταν ἐπίσθη, ὅτι τὸ πλοῖόν μου δὲν διεκρίνετο ὑπὸ τοῦ συν-τρέφου μου ἐνεκα τοῦ σκότους, ἐπεκαλέσθη τὴν εὐχὴν τοῦ πατρὸς μου, διέταξα νὰ ὑψώσωσιν δια τὰ ἱστία καὶ ἂν ἐκινδύνουν νὰ διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ συρίζοντος ἀνέμου, τὸ δὲ πλοῖον, ὡς

ἵππος πρὸς καιρὸν ἀναχαιτισθεὶς, ὤρμησε μεθ' ὀλης αὐτοῦ τῆς ταχύτητος διασχίζων μετὰ θρυ-χθῶν τὰ κύματα.

Τὴν ἐπιστολάν ἐξέβα εἰς Βηρυτῶν καὶ αὐθη-μερὸν ἐπεποιθήθησαν τὰ οἰνοπνεύματα εἰς τοὺς Ἄγγλους, ὅτινες στερούμενοι μέχρι τοῦδε τοι-οῦτον ἔπασαν μὲ τὰ μούτρα.

Ἐπιστρέψας εἰς Κύπρον εὐρον ἐκεῖ τὸν κα-πετάν Ὀνούφριον. Ἀφ' οὗ ἔμεινε μέχρι τοῦ μεσονυκτίου ἀνακαχέων διηρυθύνθη εἰς τὸν πρὸς ὄν βρον του. Ἄλλ' ὁ ἄνεμος ἦτο σφοδρός καὶ ἔπλεε μὲ συνεσταλμένα ἱστία, μέχρις οὗ δὲ κερ-θήσῃ τὸ διάστημα, τὸ ὅποιον ἀπόλωσε τὸ πλοῖον του ἐκπίπτον. ὁ ἄνεμος κατέστη σφοδρότερος καὶ τὸν ἀπεμάκρυνε τῆς ξηρᾶς. Ἰπσοτάς δὲ ζήμιας τινὰς κ' εὐρισκόμενος ἐγγὺς τῆς Κύπρου ἔκρινε συμφερωτέρων νὰ ποδίσῃ, ἐλπίζων ὅτι ἤθελε μ' εὐρῆ ἐκεῖ, ὅπως συμπλοῦσωμεν καὶ μοιρά-σωμεν τὸ δῶρον τοῦ ναυλοτοῦ του κατὰ τὴν συμφωνίαν μας. Ἄλλὰ πόσον ἐξεπλάγη, ὅταν εἶδε τὸ πλοῖόν μου κενὸν καὶ τὸν κύρ Λάζαρον κατασπαζόμενον με ἐν τῷ ὕγειονομίῳ;

Ὁ ἀτυχῆς καπετάν Ὀνούφριος ἔχασε καὶ τ' αὐτὰ καὶ τὰ καλῶτα!

1B.

Ὁ κύρ Λάζαρος μὲ ὑπεσπείθη χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος καὶ εὐσυνειδήτως ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσίν του. — Εἶσαι ἰδικός μου, μοὶ εἶπε μετὰ πατρικῆς στοργῆς, τὸ πλοῖόν σου ἀνήκει εἰς τὸ κατὰστάμα μου.

Εὐχαριστῶ, κύρ Λάζαρε, τῷ εἶπον ἐν συγκινήσει, καὶ ἐγὼ ἀνῆκα εἰς ὄμης ψυχῆ τε καὶ σώματι.

Ἄλλεπάλληλοι ἐπιτυχία ἐβελτίωσαν τὴν οἰκονομικὴν μου κατάστασιν, ἤρξαν τὸν ζήλον καὶ τὴν δραστηριότητά μου. Ἐπλοον ἀφώδως καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος· εἶχον, ὡς ἔλεγον, τύχην. Ἐγὼ δ' ἐγίνωσκον ὅτι ἡ τύχη αὕτη ἦτον ἡ εὐχὴ τοῦ πατρὸς μου, ἧτις με καθίστα ἀτρό-μητον, τολημῆρον καὶ δραστήριον. Ἡ εὐχὴ τοῦ πατρὸς μου κατηύθυνε τὰ διαθέματά μου, κα-τεπράνε τὴν τρικυμίαν, ἔφερε τὸν ἄνεμον οὐρίον καὶ μοὶ ἐνέπιεσε ἄερος ἀποκαρτώνιστον.

Ὅταν τις βάλῃ τὸ νερόν εἰς τὸ αὐλάκι, προ-άγεται ἀκαταπαύστως, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνθυμη-ταί, ὅτι εἰς οὐδὲν ὀφελεῖ καὶ ἡ μάλλον ἔκτα-κτος τύχη ἄνευ τῆς οἰκονομίας. Δυσχερεστάτη εἶνε ἡ διατήρησις τῶν ἀποκτηθέντων ἀγαθῶν, φιλίαται μοι ***.

— Βεβαίως· οὕτω λέγει καὶ ὁ Δημοσθένης "τὸ φυλάξαι τ' ἀγαθὰ τοῦ κτήρασθαι χαλεπώ-τερον".

— Εἶνε αὕτη μεγάλη ἀλήθεια καὶ τὴν γνω-ρίζω ἐκ πείρας.

Ἡ τύχη εἶνε ἰδιότροπος καὶ ἀφίπταται αἴ-φνης, καθ' ἣν μάλιστα ἀποχρῖνη ἡ ἐργασία καθί-σταται ἐπαχθῆς εἰς τὰς ἐξησθημένας τοῦ ἄν-θρώπου δυνάμεις. Ἡ εὐπορία καὶ τῆς τύχης ἡ εὖνοια, ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον εὐέλπιν καὶ ἐμπνεουσιν αὐτῷ ἀκα-τάσχετον πρὸς τὰς ἡδονὰς ῥοπήν καὶ περιφρό-νησιν τοῦ πλοῦτου. Τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀνοικογόμενος φαιδρὸς κόσμος σπανίως ἐπισκιάζει ἡ στογνὴ εἰκὼν τῆς παρακμῆς καὶ ἡ ἰδέα τῆς οἰκονομίας τῶν ἀποταμιευμάτων τῆς φιλοπονίας του τῷ φαίνεται ὀχληρὰ καὶ ἀποδιομοιμαία. Τότε δὴ τότε ἀπαίτεται ὁ σόνεσις καὶ ἡρωϊσμός, ὅπως ἀναχαιτίσῃ τὰς ῥοπὰς ταύτας καὶ ἀπομακρύνῃ τ' ἀπατηλὰ τῆς διατηρήσεως φαντασίας πλάσματα. Διότι ἐπέρχεται ἡ ἐποχὴ τῶν θλίψεων καὶ τῶν ταλαιπωριῶν ἀπροσοκλήτως κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐν ᾧ πράγματι εἶνε μοιραῖον ἀποτέλεσμα ἀφρο-σύνης καὶ σπατάλης. Τότε ἡ ἀνάμνησις τῆς

παρελθούσης εὐπορίας καὶ εὐπα

ΤΩ ΦΙΛΕΛΛΗΝΙ ΓΛΑΔΣΤΩΝΙ
ΕΠΙ ΤΗ ΓΕΝΕΘΛΩΙ ΑΥΤΟΥ ΕΟΡΤΗ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 45.)

ΕΠΙ τῇ εορτῇ τῶν γενεθλίων τοῦ ἐξόχου Φιλέλληνος καὶ Ἑλληνοστοῦ Γλάδστο- νος, πρωτοπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας, ὁ ἐν Μαγκε- στρία διακεκριμένος ὁμογενὴς ἡμῶν κ. Σωτήριος Χατζόπουλος ἔσχε τὴν ἐπιτυχὴν ἰδέαν νὰ προ- σφέρῃ αὐτῷ ἔργον τέχνης ἐξαιτίας ἐκτελέσεως καὶ καταλλήλου ἐκλογῆς. Τὸ μικρὸν τοῦτο ἀριστοῦργημα, ὃ τὴν εἰκόνα μεταδίδομεν, παριστᾷ τὴν Ἀποθέωσιν τοῦ Ὁμήρου κατὰ τὸ σχε- διογράφημα τοῦ ἀρίστου Γερμανοῦ καλλιτέχνου FLAXMANN. Τὸ ἔργον ἔχει σχῆμα πινακίδος ἐκ πορσελάνης· τὸ κέντρον αὐτῆς, ἔνθα ὑπάρχει ἡ εἰκὼν τοῦ Ὁμήρου καὶ ἡ ἐπιγραφή, εἶναι τὸ θαυτότερον μέρος τῆς πινακίδος, τὸ δ' ἕτερον μέρος, ἐν ᾧ τὰ ὀκτὼ ἀγαλμάτια παριστῶντα ὁμηρικὰ πρόσωπα καὶ θεότητες εἶναι ὑψηλότερον τοῦ κέντρου· ἐπὶ ὑψηλότερον τοῦ δευτέρου μέρους εἶναι τὸ τρίτον μὲ τὸς ὀκτὼ κύκλους, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὑπάρχει τὸ μονόγραμμα τοῦ Γλάδ- στωνος, ἀγγλιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ, καὶ ἡ ἡμερο- μηνία. Ὁ ῥυθμὸς τοῦ ἐν Βιέννῃ ἐκτελεσθέντος ἔργου εἶναι ἑλληνικώτατος, ἡ δὲ συναρμογὴ τῶν χρωμάτων ἀρίστη. Τὸ βάθος τοῦ κέντρου παριστᾷ τὸν κυανοῦ οὐρανόν, ἐν τῷ μέσῳ δὲ ἵσταται ὁ Ὁμηρος. Τὰ μέγιστα τῆς πινακίδος εἶναι περὶ τὰ 65 ἐκδοσὰ τῷ μέτρου, μετὰ τοῦ περιθωρίου τῆς ἐνὸς μέτρου. Τὸ περιθώριον εἶναι ἐξ ἐθένου κεχρυσωμένον· εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας, ὅπου ὑπάρχουσιν οἱ ἀστροί, τὸ βάθος εἶναι ἐκ κυανοῦ ἐπικρόκου, καὶ οἱ ἀστροὶ ἐν ἀναγλύφῳ.

Ὁ γηραιὸς Γλάδστον, προσήνης πάντοτε καὶ ἔνθους τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἑλλήνων φίλος, ἐδέχθη μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως τὸ ὄψρον, θαυμάσας τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτοῦ ἐργασίαν καὶ πολλὰ εἰπὼν ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Καθῆ- κον ἔχοντες πάντες οἱ Ἑλληνας νὰ τιμῶμεν καὶ νὰ σεβώμεθα ἄνδρα τοιοῦτον, ὅστις οὐ μόνον λόγῳ ἀλλὰ καὶ ἔργῳ εἶναι εἰλικρινὴς ἡμῶν φίλος, καὶ ὁ κ. Χατζόπουλος προσνεγκὼν αὐτῷ ἐνόημα κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων του, ἐτίμησεν ἄνδρα ἔσχατον, πρὸς ὃν συμπαθεῖσιν πάντες οἱ Ἑλληνας.

Ἐνταῦθα παραθέτομεν ποίημα τῷ Γλάδστονι, ὅπερ κατὰ σύμπτωσιν ἀπέστειλεν ἡμῖν πρὸ μικροῦ ὁ ἀξιότιμος φίλος κ. Μ. Μηλιαρέσης ἐκ Ζιμνιτῆς τῆς Ῥουμανίας.

ΤΩ ΓΛΑΔΣΤΩΝΙ.

Ὡς ἡ σελήνη ἀμαυροῖ τὴν ὕψιν τῶν ἀστέρων, Τὸ κλέος σου ἡμάυρωσε διπλωματῶν τὸ κλέος· Ὡ! στὰν ὁ αἰὼν ὁ νῦν θὰ λέγεται ἀρχαῖος, Θὰ λέγεται καὶ εὐτυχὴς τὸ ὄνομά σου φέρων!

Ἄθανάσις πτέρυγες τὴν φήμην σου θὰ αἴρουν Διὰ τοῦ χάους τῶν ἐτῶν, τοῦ χάους τῶν αἰώνων, Κι' ὡς οἱ ἀστέρες ἐν νυκτὶ φεγγισσοῦν, μαρ- μαίρουν, Θὰ φέγγωσιν οἱ ἔνδοξοι εἰς τὸν ζοφώδη χρόνον.

Ἄλλ' ὁ ἀστὴρ μαρμαροῖν ὁ σὸς μεγαλειτέραν Θὰ χέσῃ ἢ ἄλλων, ἔθνων τὰς τύχας ἰθύνοντων. Ἐκείνων μόνον ἀρετὰς διπλωματῶν ἔχόντων, Ἐν ᾧ αἱ σαὶ ἀνήκουσιν εἰς σφαῖραν ἀνωτέραν.

Ὡς πυραμῖς ἡ δόξα σου διὰ παντὸς θὰ μείνῃ· Ὡς δι' ἐκείνης δ' Ὀυρανὸς καὶ Γῆ συναπαντῶνται,

Τὸ ἰδεῖσθαι διὰ σοῦ τὴν χεῖρα πάλιν τείνει, Καὶ νέον αἱ Πλατωνίαι ἰδέαι κύρος κτώνται.

Καὶ γένει δῆλον δὲ ἡ Γῆ, ἡ φεῖ! νομιζομένη Κοιλὰς κλαυθμῶν καὶ ὀδυρμῶν, κοιλὰς ταλαι- πορίας, Μακρὰν δὲν εἶναι τ' Ὀυρανὸν καὶ τῆς εὐδαιμονίας, Ἐάν τὴν ἀρετὴν τιμῶν οἱ ἄνθρωποι ἐν γένει.

Οἱ τῶν ἐθνῶν ἰθύντορες νοῦν ἔχουν, εὐφύων, Τοιοῦτους ἄνδρας ἀρκατοῦς ἢ ἱστορία εἶδε· Ἄλλὰ μὲ νοῦν κλυτοφεγγῆ καὶ μὲ ψυχὴν ἅγιαν Ὅλίγ' ὑπῆρξαν Γλάδστονες, ὀλίγοι Ἀριστεῖδαι.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὀλισθαί, εἶδον μετ' ἀπορίας Πῶς τὴν σχολὴν κατέρριψας ἄρδην τοῦ Μακια- θέλλη.

Ἐκεῖνος τοὺς ἰθύντορας ἄνευ καρδίας θέλει, Ἐν ᾧ οὐ ἐθρῖαμέουσε δὲ εὐγενεὺς καρδίας.

Ὅποια, τὴν φαντάζομαι, πάλῃ σοὶ ἀπηγγέθη, Ὅπως ἰθύντορ ἄγιστος ἐπὶ ἀνθρώπων γείνης, Καὶ κυβερνήσης λαίμαργα, φιλοδοξοῦντα πλήθη— Εἰκὼν πιστὴ συνάμα ὦν θείας δικαιοσύνης!

Ὅποῖαν πάλῃ ἀπαίτει ἀπλοῦ πολίτου εἰός, Διὰ νὰ μείνῃ ἄκωμος εἰς πείσμα τῶν ἀνθρώπων! Ἄλλὰ πολίτης ἡγεμὼν χωρὶς πανούργον τρόπον Διὰ νὰ ἀρχῇ, τίς ἀγῶν χρειάζεταιαι κι' ὁποῖος!

Ἐν σοὶ ἀπεικονίζεται ὁ τύπος θεανθρώπου Καὶ γίνετ' εὐληπτότερον πῶς ἡ ἀκτίς ἡ θεία Λαμβάνει σάρκα καὶ φωνὴν καὶ πρόσωπον ἀν-θρώπου,

Ἴνα τὸ σκότος σκορπισθῇ τοῦ κόσμου κι' ἡ κακία, Ἐν Ζιμνιτῇ.

Μ. Μηλιαρέσης.

ΤΟ ΕΝ ΒΡΑΪΛΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙ- ΔΕΥΤΗΡΙΟΝ
Γ. Δ. Χρυσοχοῖδου.

Ἐῤρυσίς τοῦ ἀξιολόγου τούτου Λυκείου προὔξενῆσεν οὐ μόνον ἐν Βραΐλα, ἀλλὰ καὶ ἐν ἅπασῃ τῇ Ῥωμανίᾳ, ὅπου Ἑλ- ληνικὴ παροικία ὑπάρχει καὶ Ἑλλῆν κατοικεῖ, ἀρίστην, εὐφρόδουν καὶ ζωηρὰν ἐντύπωσιν· διότι τὸ παιδευτήριον τοῦτο ἐνθεν μὲν τὴν ἀνάγκην καὶ διδασκαλίαν τῆς ἐθνέου μητρικῆς ἡμῶν γλώσσης καὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ Εὐαγγελίου ἐν τῇ παιδαγωγίᾳ προτάττον, ἔνθεν δὲ ἐπιλαμβανόμενον πᾶν ὅτι ἀνάγκη εἰς τὴν καθ' ἑαυτοῦ ἔβουλον καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιδιδόκει ἔργον ἀληθῶς ἐθνικόν, προωρισμένον ἐν καιρῷ νὰ ἐπι- φέσῃ νέαν καὶ ἰσχυρὰν ἀμφύχωσιν εἰς τὴν πρό- ὀδον τῶν ἐν Ῥωμανίᾳ οἰκούντων ὁμοεθνῶν καὶ ἐφαλκυστῆ τὴν ὑπόληψιν τῆς πεφωτισμένης γνώ- μης τῶν ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ δούλῃ Ἑλλάδι, ὡς καὶ τῶν ἐν τῇ ἐσπερίᾳ Εὐρώπῃ παρεπιδη- μούντων ὁμογενῶν.

Τὸ ἐν λόγῳ παιδευτήριον ἐπὶ τῇ θάσει τῶν τελευταίων Ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων ἀπὸ δύο ἡδῆ ἐτῶν λειτουργοῦν, περιλαμβάνει πλήρες παιδευτικὸν σύστημα ἀπὸ τῶν πρώτων στοιχείων σχολειακῆς μαθήσεως μέχρι τοῦ Πανεπιστημίου· διαρρεῖται δὲ εἰς τέλειον πρότυπον ἀστικῶν παι-

δαγωγείων, προγυμνασίου, ἤτοι Ἑλληνικὸν σχο- λείον, καὶ Γυμνάσιον. Καὶ τὸ μὲν Γυμνάσιον πάλιν ὑποδιαιρεῖται εἰς Γυμνάσιον φιλολογι- κόν, τὸ παρὰ Γερμανοῖς Humanistisches Gym- nasium καλούμενον, τοῦ ὁποῦο τὰς 4 τάξεις οἱ διανύοντες μαθηταὶ νομίμως θὰ λαμβάνωσιν ἀποδεικτικὸν ἀξίουν αὐτοὺς νὰ προσέλθωσιν εἰς ἀπολυτηρίου ἐξετάσεις κατὰ τὰ κεκανονισμένα, καὶ Γυμνάσιον πραγματικόν (Realgymnasium) μετὰ τελείου ἐμπορικοῦ τμήματος διὰ τοὺς τὸ ἐμπόριον ἢ ἄλλο οἰονδήποτε βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα νὰ μετέλθωσι προωρισμένους. Τὸ δὲ παιδαγωγεῖον ὑποδιαιρεῖται καὶ τοῦτο εἰς τμήμα ἀνωτέρον καὶ τμήμα κατώτερον.

Ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τούτῳ διδάσκονται ἐκτὸς τῶν ἀρχαίων κλασσικῶν γλωσσῶν, ἤτοι τῆς ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς, καὶ τῶν παρεπο- μένων αὐτοῦς ἐγκυκλίων μαθημάτων, ἤτοι τῶν θρησκευτικῶν, φιλοσοφικῶν, μαθηματικῶν, φυσικῶν, ἐμπορικῶν, ἱστορίας, γεωγραφίας, οργανι- κῆς καὶ φωνητικῆς μουσικῆς, ἱερογραφίας καὶ γυμναστικῆς, καὶ αἱ ἐξῆς εὐρωπαϊκαὶ γλώσσαι, γερμανικὴ, γαλλικὴ, ῥωμανικὴ καὶ ἰταλικὴ, ὑπὸ εἰδικῶν, ἐμπειρῶν καὶ καταλλήλων διδα- σκάλων καὶ καθηγητῶν Ἑλλήνων τε καὶ Εὐρω- παίων, περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὁσίων, ὡς καὶ τῶν διδασκτικῶν βιβλίων ἀφειδῶς ἔχουσα ἡ Διεύ- θυνσις πολλὴν τὴν προσοχὴν ἐπιστητάτου, γινώ- σκουσα καλῶς ὅτι εὐπαιδευτοὶ καὶ ἀξιοὶ τοῦ ὀνόματος διδάσκαλοι καὶ ἐμμέθοδοι διδασκτικὰ βιβλία εἶναι οἱ ὄδο ἀπαραίτητοι ὅροι πάσης ὑγι- ναινοῦσης διδασκαλίας καὶ ὀρθῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἄπαν ὅμως τὸ εὐπαιδευτήριον διευθύνεται ὑπὸ τοῦ καὶ ἰδρυτοῦ αὐτοῦ ἐλλογιμοῦ κ. Γ. Χρυ- σοχοῖδου, ὅστις διὰ τῶν πολλῶν καὶ σπανίων προτερημάτων, ὑφ' ὧν περιουσιάζεται, κατωρ- θωσεν ἐντὸς μικροῦ διαστήματος ν' ἀνοψώσῃ αὐτὸ εἰς περιωπὴν λίαν ἐπιζήλου.

Τὸ οἰκοδόμημα αὐτοῦ, κείμενον οὐ μακρὰν τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κεντρικῆς τῆς πόλεως ταύτης πλατείας ἐν ὠραίᾳ καὶ καταλλήλοτάτῃ θέσει εἶνε ἀπλοῦν μὲν, ἀλλὰ κανονικὸν καὶ λαμπρὸν κτίριον, φέρων ἐπὶ τῶν διαφόρων κομῶν πλευρῶν του τὴν ἀπλότητα τῆς νεωτέρας ἀρχιτεκτονικῆς καὶ παρέχον διὰ τοῦ τερπνοτάτου καὶ κανονικώτατου κηπερίου, ὅπερ τὸ περιβάλλει, τὴν ἡδεῖαν ἄποψιν ὠραίου καὶ ἀειθαλοῦς τῶν Μουσῶν ταμένους. Ἡ εἰσο- δος εἶνε ὠραία καὶ τὸ ἐσωτερικὸν ἄριστα διε- σκευασμένον καὶ διακεκοσμημένον, περιέχον εἰκοσι καὶ τέσσαρας αἰθούσας παραδόσεων, κοιτῶνας καὶ δώματα εὐρύχωρα, εὐάερα, προσήλια καὶ φωτεινὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ κήπου εὐρυτάτην αὐλήν, ἐν ᾗ τακτικῶς γυμνάζονται οἱ μαθηταὶ διδασκόμενοι ἐμμέθῳσιν ὑπὸ ἀνδρῶν εἰδικῶν, τὴν γυμ- ναστικὴν καὶ ὀπλαστικὴν ἐν Γερμανίᾳ σπουδά- σαντος· διότι καὶ περὶ τῆς γυμναστικῆς, ὡς ἀρρενωπῆς φρονηματιζούσης τὴν νεολαίαν καὶ ἀνδρῶν διαμορφούσης καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, ὀρθῶς ποιοῦσα ἡ ἀξιότιμος Διεύθυνσις σπουδαίως ἐμεριμνήσεν.

Τὰ μέλη τῆς ἐφορευτικῆς τοῦ ἐκπαιδευτη- ρίου ἐπιτροπῆς, ἣν ἀποτελοῦσιν ἄνδρες ἀκεραῖοι καὶ τὰ πρῶτα ἐν τῇ κοινωσίᾳ τῆς Βραΐλας φέ- ροντες, ἐργάζονται μετ' ἀκραίφνου φιλοπατρίας τιμώσης ὄντως καὶ αὐτοὺς καὶ τὴν ἑλληνικὴν αὐτοῦ παροικίαν, τινὰ μάλιστα τῶν μελῶν αὐτῆς, ἄνδρες τὰ μάλιστα φιλοπατρίδες καὶ φιλότιμοι, ἐπιδεικνύονται ἀείποτε ἀοκνοτάτην προθυμίαν οὔτε πόνου οὔτε χρόνου οὐδενὸς φει- δόμενοι, ὅπως ὠφέλιμοι γένωνται τῇ πατρίδι· διότι ἡ τε ἴδρυσις καὶ διατήρησις τοῦ λαμπροῦ τούτου ἐκπαιδευτηρίου, ἐν ᾧ διέπει πνεῦμα ἀκραίφνης ἑλληνικῆς καὶ χριστιανικῆς, οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἐπιδιδόκει, εἰμὴ τὴν πραγμάτωσιν

τοῦ εὐγενοῦς καὶ ὑψηλοῦ ἐκείνου σκοποῦ, ὃν πᾶς Ἑλλῆν ἀκραίφνης μετὰ ζήλου καὶ αὐτα- παρνησίας θέον νὰ ἐπιδιδώκῃ.

Περαίνοντες τὰ ὀλίγα ταῦτα ἐκ τῶν πολ- λῶν, ἅτινα δύναται τις νὰ γράψῃ περὶ τοῦ ἐν λόγῳ Λυκείου, εὐχόμεθα, ὅπως οἱ ἐν Ἑλλάδι ἀρμόδιοι λάθωσιν ὑπὸ σπουδαίαν ἔσποιν καὶ ἐνθαρρύνωσιν ἠθικῶς τοῦλάχιστον τὴν σπουδαίαν ταύτην ἐν Βραΐλα τῶν ἑλλ. γραμμάτων ἐστία, ἐξ ἧς μέλλει νὰ διαδοθῇ τὸ ἐθνικὸν ζῶπυρον καὶ νὰ διασπαρῇ ἀνά πᾶσαν τὴν Ῥωμανίαν ἡ πατριωτικὴ ἰδέα μετ' ὀλιγῆς τῆς δυνάμεως, ἣν γενεῇ ἢ ἀληθῆς θρησκευτικῆ καὶ ἐθνικῆ ἐν τῇ ζένη παιδεύσει.

ΣΟΦΙΑ ΚΟΒΑΛΕΒΣΚΗ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝ- ΕΠΙΣΤΗΜΩΙ ΤΗΣ ΣΤΟΚΟΛΜΗΣ.

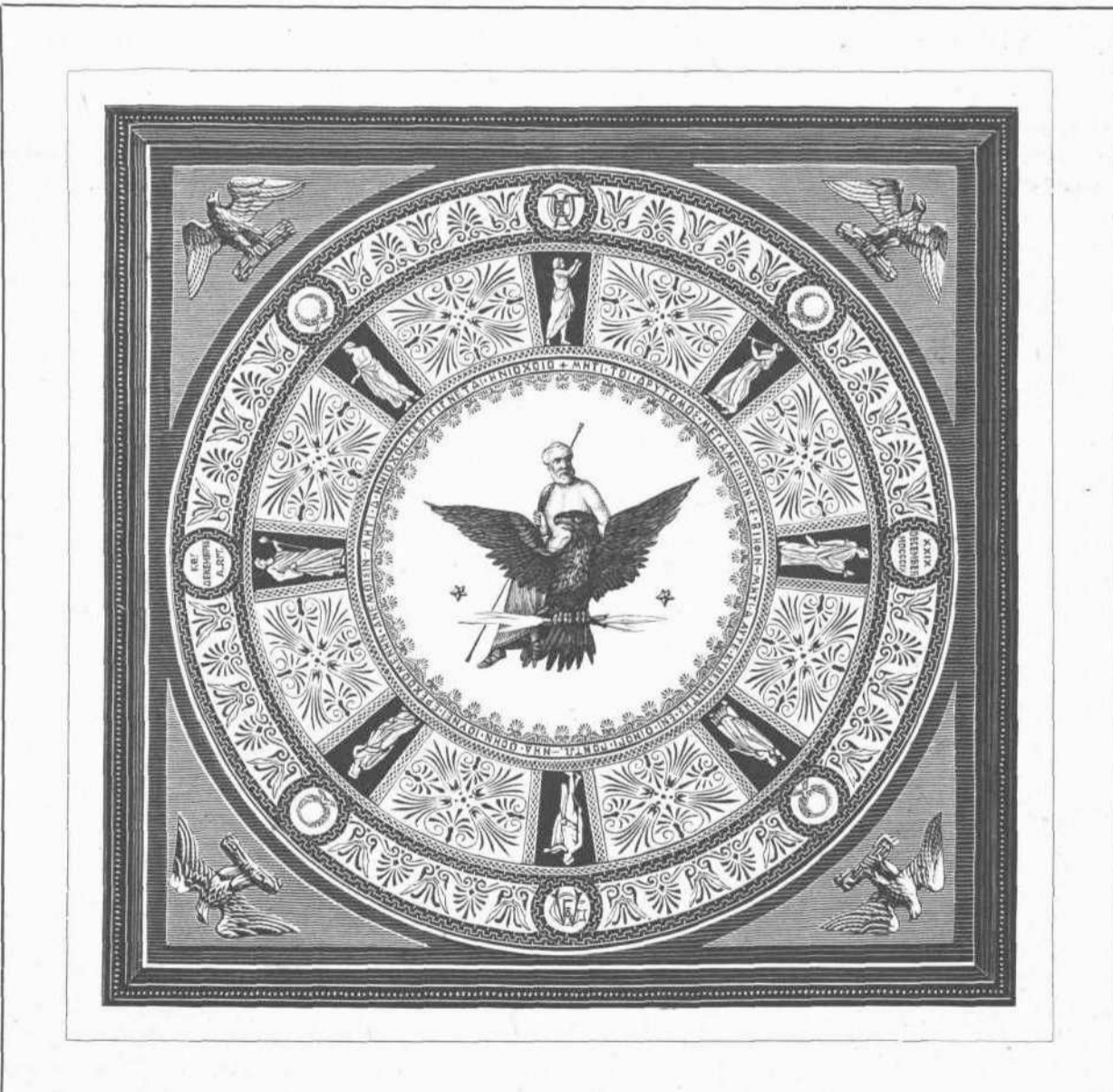
ΣΟΦΙΑ ΚΟΒΑΛΕΒΣΚΗ

ὕφηγητῆς τῶν Μαθηματικῶν ἐν Στοκόλμῃ.

ἘΝ τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις δὲν εἶναι σπάνια τὰ παραδείγματα, καθ' ἃ καὶ γυναῖκες μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἐπεδόθησαν εἰς τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας· σπανιότερον ὅμως συμβαίνει, ἢ ὠραιότερα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους μερὶς νὰ ἐγκύβῃ εἰς τὴν μελέτην τῶν σοβαρῶν καὶ θετικῶν λεγομένων ἐπιστημῶν, αἵτινες μέχρι τοῦδε θεωροῦντο ἀποκλειστικὸν τῶν ἀνδρῶν προνόμιον. Καὶ ὅμως, παρὰ τὸν κανόνα τοῦτον, παρὰ τοὺς διῆχυρισμοὺς τῶν φρενολόγων τῶν

διατεινομένων ὅτι ἡ γυναικεία φύσις δὲν ἐπι- δέχεται τῶν δυσκόλων τούτων ζητημάτων τὴν ἐπίλυσιν, μανθάνομεν σήμερον ἐκ Στοκόλμης ὅτι διωρίσθη ἐν τῷ ἐκεῖ Πανεπιστημίῳ ὕφηγητῆς

τῶν Μαθηματικῶν ἡ κυρία Σοφία Κοβα- λέβσκη, γεννηθεῖσα κῆρυσα Κορβίν-Κρου- κόβσκη. Ἡ λογία αὕτη Κυρία, τριακοντούτις περίπου, ἦτο θυγάτηρ Ῥώσου στρατηγοῦ, καὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας μεγάλῃν εὐείκτους κλίαν πρὸς τὰς μαθηματικὰς σπουδὰς. Ὑπανδρευθεῖσα τὸν γνωστὸν φυσιοδίη Γεώργιον Κοβαλέβσκη καὶ χηρέυσασα μετ' ὀλίγον, ἀπεφάσισε νὰ ἐπι- δοθῇ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν προσφιλεῖ αὐτῇ ἐπι- στήμῃ, καὶ μετέβη πρῶτον μὲν εἰς Ἀϊδελβέργην καὶ ἔπειτα εἰς Βερολίον, ἔνθα ἠκροάσατο τῶν διασημοτέρων καθηγητῶν· ἐν Γουττιγγῇ ἠξιώθη ἐν ἔτει 1874 τοῦ διδακτορικοῦ πτυχίου μετὰ λαμπρὰς ἐξετάσεις. Ἐσχάτως διαμένουσα ἐν Παρισίοις ἔλαθε τὸν διορισμὸν τῆς ὡς ὕφηγητῆς ἐν Στοκόλμῃ· ἐπὶ πολὺ ἐδίσταξεν ἡ Ἀκαδη- μαϊκὴ Σύγκλητος νὰ προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν τούτον, ἐπεισθῆ ὅμως τέλος ἀναλαβούσα ἑλθὴν τὴν εὐθύνην, καὶ οὕτως ἤρξατο ἡ Κυρία Κοβαλέβσκη τῶν παραδόσεων τῆς· κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῇ ἐπετροπῇ νὰ διδάσκῃ γερμανιστὶ μέχρις ἐκμαθήσεως τῆς σουηδικῆς γλώσσης, εἰς ἣν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καταγίνεται. Εἶναι τοῦτο τὸ πρῶτον παράδειγμα γυναικῆς ἀναλα- βούσης δημοσίαν ἔδραν ἐν Πανεπιστημίῳ· διὸ καὶ ἐκρίνομεν καλὸν νὰ παραθέσωμεν σήμερον τὴν εἰκόνα τῆς ἐξόχου ταύτης Κυρίας, ἧς τὰ ἔργα παρέχουσιν αὐτῇ θέσιν ἐπιφανῆ μετὰ τῶν διαπρεπεστέρων μαθηματικῶν τῶν χρόνων ἡμῶν.

ΔΩΡΟΝ ΤΩ ΓΛΑΔΣΤΩΝΙ
παρὰ τοῦ κ. Σ. Χατζοπούλου.

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΙΕΡΑΡΧΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ.

Υπο την προεδρίαν του σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν καὶ Ἡλείας κ. Νικηφόρου συνέστη ἐν Πατρίαις ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν ἐγκριωτέρων τῆς πόλεως ἐκείνης ἀνδρῶν συγκαιμένη, ὅπως προβῇ εἰς συλλογὴν συνδρομῶν πρὸς ἀνέγερσιν Ἀνδριάντος τοῦ Ἱεράρχου Γερμανοῦ, τοῦ πρώτου εὐλογησαντος τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τῆς Ἁγίας Λαύρας. Ἡ ἰδέα αὕτη πάσα τὰς ἑλληνικάς θά συγκινήσῃ καρδίας, διότι εἶναι ἰδέα ἐθνική, οὐδ' ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ προκήρυξις τῆς ἐπιτροπῆς γενικῆς θά τύχῃ ἐπιδοκιμασίας καὶ ὅτι συντόμος θέλει ἐκτελεσθῆ ἔργον, ὅπερ καὶ τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν προσήκοντως θέλει κοσμήσει καὶ φέρος ἔσεται εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους πρὸς ἕνα τῶν διαπρεπεστέρων αὐτοῦ ἱεραρχῶν. "Ἡ τῶν Πατρῶν πόλις, λέγει ἡ προκήρυξις, ἡ πόλις, τῆς Ἀρχιεπισκόπου κατ' ἐκκλησίαν ἐτέλει ὁ ἀειμνηστος Γερμανός, καλῶς εἰδυῖα, ὅτι αἱ διὰ τοῦ ἱστορικοῦ λόγου ἰδέαι οὐτε διδάσκουσι, οὐτε ἐπιδρῶσι εἰς τὴν ψυχὴν τοσοῦτον, ὅσον αἱ διὰ πλαστικῶν τῆς τέχνης ἀπεικαζόμεναι, καὶ εὐσεβῆς καὶ δίκαιον ἔκρινε ἢ ἀνεγείρῃ ἐν μῆτι τῶν κεντρικωτέρων αὐτῆς πλατειῶν τὸν ἀνδριάντα τοῦ περιηλεοῦς Ἱεράρχου, καὶ ὃν ἐν συμπλέγματι, ἀπαικονίζοντι τὴν ἐν Ἁγίᾳ Λαύρᾳ σκηνήν."

Ἀπὸ καρδίας συγχαίρομεν τὴν ἐμπορικὴν καὶ φιλοκάλῃ τῶν Πατρῶν πόλιν ἐπὶ τῇ ὄντως πατριωτικῇ ταύτῃ πρωτοβουλίᾳ, καὶ ἀποτεινόμενοι εἰς τὸν γνωστὸν τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων πατριωτισμὸν ἐπιχαλοῦμεθα τὴν πρόθυμον αὐτῶν συνδρομὴν, ὅπως συντελέσων εἰς τὴν ταχεῖαν ἀνέγερσιν ἀνδριάντος Ἱεράρχου σεβαστοῦ, ἀναμιμνησκόμενοι ὅτι τοιαῦτα μνημεῖα τιμῶσι ὀλόκληρον τὸ ἔθνος καὶ ἐγείρονται τοῖς μὲν συγχρόνοις σέμνωμα καλόν, τοῖς δὲ μεταγενεστέροις ἐνθύμημα πολυτίμων!

Ἡ ἐπιτροπὴ συνίσταται ἐκ τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν καὶ Ἡλείας κ. Νικηφόρου, προέδρου, καὶ ἐκ τῶν μελῶν, τῶν Κυρίων Δ. Π. Πατρικοῦ, Π. Καλαμογάρτου, Θ. Κανακάρη, Ἀρ. Κοντοούρη, Ὁθ. Λεβέντη καὶ Ν. Χαϊδοπούλου.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΠΕΡΙ ΛΥΣΣΗΣ.

Ὁ γάλλος φυσιολόγος PASTEUR ἐπιείρῃστος ἀνακάλυψεν ἕνα, ἧτις κατ' ἐλάχιστον μεῖοται τῆς φήμης τῆς ὑπὸ τοῦ Koch ἀνευρέσεως τοῦ βακτηριδίου τῆς χολέρας. Κατόπιν παρατεταμένων καὶ ἀνοφελῶν πειραμάτων, κατάρθωσαν ἦδη ἢ ἀνακαλύψῃ τὸ μέσον δι' οὗ νὰ κωλύῃ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς λύσσης εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἢ νὰ θεραπεύῃ τὰ μεβεβλημένα μανιακά συμπτώματα. Ἡ μέθοδος τοῦ PASTEUR βασίζεται ἐπὶ τοῦ ἀξιώματος τῶν ὁμοιοπαθητικῶν "τὰ ὅμοια τοῖς ὁμοίοις" (similia similibus), τὸ δ' ἐν λόγῳ μέσον συνίσταται εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ἰὸν τῆς λύσσης. Ὁ PASTEUR ἐνοφθαλμίζει τὸν ἰὸν τῆς λύσσης τοῦ στόματος, ὅστις διὰ τῆς ἐπανειληθμῆς καλλιέργειας εἰς πύθλους ἐκασθενεῖται σφαιμακίως. Εἶναι δὲ τοσοῦτον ἐσθαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας του, ὥστε διὰ τῶν

ἐφημερίδων ἦδη προσεκάλεσεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ὑπὸ ὑδροφωβίας προσβληθέντα άτομα, ἐνθα ἔτυχον ἀσφαλούς θεραπείας. Ἐν τῇ χημικῇ συνεδριάσει τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, προτίθετο ὁ σοφὸς φυσιολόγος ἢ ἀνακοινῶσθαι λεπτομερεῖας περὶ τῆς μεθόδου του. Ἐὰν αἱ ἀνακοινώσεις αὐτοῦ ἐπικυρωθῶσι διὰ γεγονότων, τότε θεσπιῶσι ἀξιοῦται νὰ ἠνομασθῇ μέγας εὐεργέτης. Ἐν τούτοις ἀνακοινούμενος ὅσα συνεργάτης τοῦ "Figaro" ἤκουσεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ PASTEUR.

"Μὲ ἐρωτᾷτε", ἔλεγεν ὁ σοφὸς φυσιολόγος, "περὶ τῶν ἀπορρήτων μου, καὶ ἐγὼ καταλείπω ταῦτα μετ' εὐχαριστήσεως ἔρμαιον εἰς ὑμᾶς· ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τῆς ἀνθρωπότητος, οὐδὲν δὲ τῆρῃσιν μουσικῶν. Τὸ μικρόβιον τῆς ὑδροφωβίας (le microbe de la rage) ἀληθῶς δὲν τὸ εὖρον εἰσέτι, ἀλλὰ θά τὸ ἀνακαλύψω. Καίτοι δ' ἀγνωστὸν τοῦτο, οὐχ' ἦρτον διὰ τὴν νόσον ταύτην ἐπιτυχον μέθοδόν τινα, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὸν ἐπιδημικὸν ἄνθρακα τῶν γοίρων καὶ προβάτων. Ἐκ τοῦ ἄνθρακος π.χ. λαμβάνω τὸ μικρόβιον αὐτοῦ, ἐκτείνω τοῦτο ἐπὶ ἰδιαιτέρων ὀστέων καὶ ἐκασθενῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν ἰὸν του, ἐνοφθαλμίζω εἰς τὰ ζῶα καὶ οὕτω θεραπεύω ἢ προφυλάττω ταῦτα. Διὰ τὴν λύσσαν ὅμως τοῦ κύνος ἐτρέφην εἰς ὄλιγον νέαν ὀδόν. Κατ' ἀρχὰς ἀνεκάλυξα ὅτι εἰς τινὰ ζῶα ὁ ἰὸς τῆς λύσσης ἀποβάλλει τὴν δούτιτά του, ἐνῶ τούταντιον εἰς ἔτερα ἐπαυιάναται· εἰς τοὺς κύνικλους ὑπάγεται ἡ πρώτη περίπτωσις, εἰς τοὺς πύθλους ἡ δευτέρα. Διετήρησα λοιπὸν τὴν ἀκόλουθον μέθοδον· κατ' ἀρχὰς ἔλαβον ἰὸν ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου κύνος τελευτήσαντος ἐκ λύσσης καὶ ἐνοφθαλμίζω πύθμον, ὅστις ἐτελευτήσῃ. Τὸν ἰὸν τοῦτον ἐνοφθαλμίζω εἰς δεύτερον πύθμον, καὶ τὸν τοῦ δευτέρου εἰς τρίτον, ἐξ οὗ ἔλαβον ὕλην πρὸς ἐνοφθαλμισμόν σχεδὸν ἀδολοῦ. Ταύτην μετέφερον εἰς τὸν πρῶτον κόνικλον, ἐνθα ἔλαβον ἦδη ἑντάσιν τινα, εἰτα εἰς δεύτερον, εἰς τρίτον, καὶ τέλος εἰς τέταρτον, ἕως οὗ αὕτη ἔφθασεν εἰς μέγιστον βαθμὸν ἐντάσεως. Οὕτω ἀπέτυχον ἰοὺς θλαβερούς εἰς διαφόρους βαθμοὺς, ἀκριβῶς ὡς ἐπεδίδων μικροβίων ἄνθρακος μεγαλύτερας ἢ μικροτέρας ἐντάσεως. Μετέφερον λοιπὸν τὴν λέμφον τῆς λύσσης (τὸν ἰὸν) εἰς ζῶα, ἐξ ἧς ἕκαστον διετίθετο ἰδίᾳ πρὸς παραδοχὴν καὶ ἀνοχὴν τῆς νόσου. Γνωρίζετε ὅτι εἰς τινὰς τόπους ἡ πέτρις φθάνει τὸ ὕψος τῶν ἡμετέρων δένδρων, ἐνῶ τούταντιον εἰς ἄλλους ἀναπυροῦται. Οὕτως ἔχει καὶ ἐνταῦθα μετὴν λέμφον τῆς λύσσης ἢ μεταφέρω εἰς τὰ ζῶα, ἕως οὗ αὕτη φθάσῃ εἰς τὴν ὑψίστην ἢ εἰς τὴν ἐλαχίστην αὐτῆς δύναμιν. Ἡδὴ θά σοι ἐπεξηγήσω πῶς θεραπεύω τὴν λύσσαν, ἢ μάλλον πῶς παραφυλάττω τὸν ἄνθρωπον ἢ τὸ ζῶον. Ἐνοφθαλμίζω τρίς, π.χ. κύνι τινα, μετὴν λέμφον τῶν κόνικλων μου, ἀρχόμενος ἐκ τῆς ἀσθενεστάτης πρὸς τὴν ἰσχυροτάτην, κατόπιν διαλείμματος πολλῶν ἡμερῶν ὁ οὗτος ἐνοφθαλμίζεις κύνιν ἐπιρρωννύεται, καὶ οὐδέποτε πλέον ἀσθενεῖ. Εἶναι δηλ. τοῦτο ἀπλοῦς προληπτικὸς ἐνοφθαλμισμός. Τούταντιον δὲ οἰονδήποτε ἕτερον ζῶον μὴ ὑποβαλλόμενον εἰς τὴν αὐὴν μέθοδον ὑποκίπτει εἰς τὰς ὀρισμένας τῆς νόσου συνεπείας. Ἄλλ' εἰς τοῦτο δὲν περιορίζεται ἡ ἀνακάλυψίς μου. Ἐνοφθαλμίζω ἰὸν λύσσης συγχρόνως εἰς δύο κύνια, καὶ τὸν μὲν ἀφίνω ἀπεριθάπτω, ὅστις μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἐπὶ τῇ ὀκτῷ καὶ ἐνίοτε περισσοτέρας, γίνεται ἀδιάθετος, λυσσώδης ἢ μανιακός, εἰς δὲ τὸν ἕτερον προβάθω εἰς τὰς κατὰ βαθμοὺς ἐνοφθαλμίσεις τῆς λέμφου ἐκ τῆς ἀσθενεστάτης πρὸς τὴν ἰσχυροτέραν, ἐντὸς ὀρισμένου χρόνου, συνήθως ὀκτῷ ἡμερῶν. Ὁ δεύτερος κύνιν προδήλως καὶ ὀρθῶς θά σὰς εἴπῃ

"ὅτι δὲν εἶναι ἀσθενής". Μετὰ ταῦτα ὁ PASTEUR ὠδήγησε τὸν ἕνον εἰς τὸ τῶν κυνῶν διαμέρισμα, καὶ ἐθώπευσε κυνάριόν τι ἐφ' οὗ εἶχε ἐκτελέσει τὰς διαφόρους ἐνοφθαλμίσεις. "Βλέπετε" ἔλεγε "πῶσον ἦμερον εἶναι". . . . Ἐν συντόμῳ δὲ, νομίζω, ὅτι θά ἰσχυροποιήσωμεν τοὺς κύνιας ἐναντίον τῆς λύσσης, καὶ τάχιον ἢ θράδιον ἢ λύσσα ὀριστικῶς θά ἐξαφανισθῇ ἐκ τῆς γῆς. Τοῦτο θεσπιῶσι τούσιν ταχεῶς δὲν θέλει συμβῆ· ἀλλὰ θά δυνάμεθα νὰ κωλύωμεν ἐξ ἑκάστου ἀνθρώπου τὴν ἐκδήλωσιν τῆς νόσου, ὑποβαλλόμενος εἰς τὰς τρεῖς ἀθῶας μου ἐνοφθαλμίσεις μετὰ τὸ δῆγμα λυσσώδους κύνος.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ GOETHE MIGNON.

ΞΕΡΕΙΣ τὴ χώρα ποῦ οἱ καρποὶ τῆς λεμονιάς ἀνθίζουσι, Ποῦ πράσινης πορτοκαλλιάς τὰ μῆλα κοκκινίζουσι. Ἀπὸ γαλάζιου οὐρανοῦ φοσφ' ὄρασά το ἀγέρι, Ἡ βοδοσάφην κ' ἡ μωρτιά φροντίζουσι ταίρι;

Τὴν ξέρεις; Ἐκεῖ πέρα Ποθῷ μαζύ σου νὰ ἐλθῶ, ἀγάπη μου, μιά' ἡμέρα.

Ξέρεις τὸ σπῆτι ποῦ ἡ σκεπὴ κολώνες τὴν κρατοῖνα, Καὶ μέσα τὰ δωμάτια χρυσᾷ λαμποκοποῦνε, Καὶ μαρμαρένια ἀγάλματα στέκουσι καὶ με κωτάζουσι.

"Τί σοῦκαμαν πτωχὸ παιδί;" ὡσαν νὰ μοῦ φωνάζουσι, Τὸ ξέρεις;

Ἐκεῖ πέρα Ποθῷ μαζύ σου νὰ ἐλθῶ, προστάτη μου, μιά' ἡμέρα.

Ξέρεις ἐκεῖνο τὸ θουνοῦ μετ' ὄνειρα στῆ βράχη, Τὸ ἄλογο στῆν καταχινὰ τὸ ὄρομο ναβρὶ φάχει, Καὶ μέσα τὸ θαθείας σπηλιῆς οἱ ὄρακοντες κοιμούνται,

Κυλοῦν οἱ θράχοι καὶ μαζύ ἡ βηματικῆς κυλιούνται, Τὸ ξέρεις; Ἐκεῖ πέρα Μᾶς φέρνει ὁ ὄρομος· θά ἐρθῶ καὶ ἐγὼ μαζύ, Πατέρια. Γ. Στρατηγῆς Διδ. τὰ Νομικὰ.

ΤΟ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΝ ΑΝΘΟΣ.

Ὁ πρῶτο σά μου ἔδωσες ἐρωτικὸ φίλι σου, (Ἄλλοίμονο! τί γλήγωρα ἐπέρας' ὁ καιρός!) Ἐν ἄνθος εἰς τὸ στήθος σου πῶς εἶχες ἐνθυμήσου, Καὶ πῶς μετ' ἐμῆ τ' ἀρπαξία σά νῆτον θησαυρός.

Ἐς τώρα πῶς τὸ λάτρευα μόν' ἡ καρδιά μου ξέρει· Ὅσαι φορεῖς τὸ κούτταζα ἀμείψω ἡ πωχρῆ Ἐνοιῶθε σά παράπονο, σά κλαψερὸ ἀέρι Τὸ γλυκερὸ σου φίλημα μέσα τῆς ἢ ἀνεχθῆ.

Ἄλλὰ ὁ χάρος ὁ σκληρὸς (τοῦ πρέπει τ' ὄνομά του)

Μ' ἐκυνήγῳσεν ἕκτοσε καὶ τῶρα με κρατεῖ. Σὲν ἔχει μέσα του κανεὶς τὸ σπῆμα τοῦ θανάτου Γιατί, θεσέ μου, ἔρωτα κ' ἀγάπη νὰ ζητῆ;

Ἄδθε λοιπὸν τὸ ἄνθος σου, αὐτὸ τ' ἀγαπημένο, Ἀπὸ στεφάνῳ νεκρὸν σά νῆτανε παρμένο, Κ' ὡς μόνη χάρι, σὰν τὸ ὄρις, αὐτὸ θά σοῦ ζητήσω, Νὰ πῆς· "Ἀχ! πῶς μοῦ τ' ἀρπαξί, πῶς μοῦ τὸ στέλλαι πίσω!"

GUSTAVE LAFFON, Πρέβετος τῆς Γαλλίας ἐν Ἀδριανουπόλει.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

ΑΠΕΒΙΩΣΕΝ ἐν Κερκύρᾳ ἐν προεθελκίᾳ ἡλικία ὁ ἀριστος, καὶ φιλόανθρωπος ἱατρός Ἰ. Βράϊλας-Ἀρμένιος, ἀδελφὸς τοῦ ἐν Λονδίῳ διαπρεποῦς πρεσβυτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Π. Βράϊλα-Ἀρμένι. Ἄσας ὁ μακρὸς αὐτοῦ βίος ἀφιερῶθη εἰς τὴν περιθαλψὴν τῶν νοσοῦντων καὶ τῶν δυστυχῶν, ἐξασκῆσαντος μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, τὴν χριστιανικωτάτην πασῶν τῶν ἐνοπλιῶν. Γενικὸν ὑπῆρξεν ἐν Κερκύρᾳ τὸ πένθος ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοιοῦτου ἀνδρός· τοῦτο ἐξεδηλώθη τρανώτατα κατὰ τὴν κηδείαν αὐτοῦ, καθ' ἣν τὰ καταστήματα τῆς πόλεως ἐκλείσθησαν καὶ ὅλοι παρηκολούθησαν τὸν νεκρὸν μέχρι τοῦ τάφου. Λόγιον ὄραϊον, καὶ συγκινητικώτατον ἐξεφώνησεν ὁ λόγιος Πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Κερκυραίων κ. Λεωνίδα Βλάχος, ὅστις ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ λείψανον τοῦ σεβαστοῦ ἀνδρός εἶπε· "Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσθης, καὶ ὄρομον τετέλεσας, τὴν πίστιν τητήρησας, καὶ ἰδοὺ ἐκίλιος ἀνωδύτως τὴν σεβασμίαν σου κατὰ τὴν ἀνεπαύθη τὴν αἰώνιαν ἀνάπαυσιν· ἀλλὰ τὴν στέρσιν σου θάρρους φέρομεν, διότι καίτοι γέροντα ἐποθεύμεν ἀκόμη νὰ σὲ ἔχωμεν μαζύ μας· ἦσο ἀναγκαῖος εἰς τὴν κοινωνίαν μας. Τὸ γλυκὺ σου καὶ ἄκακον βλέμμα, τὸ ἰλαρὸν καὶ χαρὶεν τοῦ προσώπου σου, ἡ πρὸς πάντας προσήνεια καὶ ἀγαθότης, τὸ ἀκαταπύνητον τῆς φιλοπονίας σου, ἡ πρωτοβουλία σου εἰς πᾶν ἀγαθόν, ἡ ὄλιος πατριχὴ σου μέριμνα ὕπερ τῶν ἐνδοῶν, αὐτὰ τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια ἐξόσμου τοὺς ὀφθαλμούς σου ἐνώπιον τῆς δυστυχίας καὶ τὰ ὅποια ἐμαρτύρουσι, ὅτι ὑπερθεδομηκοντοῦτις πείρα δὲν ἔσχυσε νὰ ξηράνη τοῦ παρθενικοῦ αἰσθήματος τὰς πηγὰς, ταῦτα πάντα, ὡ αἰοίτιμα, ἐνέχουσιν ὅλασμον εἰς τὰς καρδίας μας, ἐνέπνεον θάρρος εἰς τοὺς κλονισμούς μας, ἐχρησίμευον ὡς ἄσας εἰς τὸ ἄγονον καὶ ἐπὶ τὸν πῆλον τοῦ ψυχροῦ τῶν ἡμερῶν μας ὕπολογισμοῦ καὶ ἐμαρτύρουσι περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἀρετῆς."

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τῆς "Ἀμφιτρίτης" ἐπιβάνων ὁ βασιλεὺς ἡμῶν Γεώργιος ἀφίχθη τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα εἰς Τεργεστήν, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν βασιλοπαίδων. Ἐνθουσιώδης ὑπῆρξεν ἡ ἐν Τεργεστῇ ὑπόδοξή ὑπὸ τῆς ἐκεῖ πολυαριθμοῦ Ἑλληνικῆς κοινότητος. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος μεταβαίνει, ὡς γνωστόν, εἰς Πετροῦπολιν, ὅπως παρασταθῇ εἰς τοὺς γάμους τοῦ μεγάλου δουκὸς Σεργίου, ἀδελφοῦ τοῦ Τσαρού. — Τηλεγραφικῶς ἀνηγγέλλθη ἡ ἀφίξις τοῦ ἡμετέρου βασιλεῦς εἰς Βιέννην. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας τὸν ἐπε-

πρόσβη πρῶτος καὶ παρέμεινε παρ' αὐτῷ σχεδὸν ἐπὶ μίαν ὥραν· μετὰ μεσημέριον ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἀντεπισκέψθη τὸν αὐτοκράτορα ἐν τοῖς ἀνακτορίοις. — Οἱ Ἑλληνες βασιλοπαῖδες μεταβαίνουσιν εἰς Δανίαν, ἐνθα ὁ βασιλοπαῖς Γεώργιος θέλει εἰσελθεῖ εἰς τὴν ναυτικὴν Σχολὴν. Γαλλικαὶ τινες ἐφημερίδες ἀνέφερον ὅτι καὶ ὁ διάδοχος Κωνσταντῖνος θέλει ἐγγραφῆ ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου, πρὸς τελεσιποίησην τῶν σπουδῶν του. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ εἰδησις αὕτη εἶναι ὄλιος ἀνυπόστατος, οὐδὲ πιστεύομεν ὅτι ὁ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις θέλει ἐπιτρέψει, ὁ διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου νὰ διακούσῃ τὰ πανεπιστημιακὰ μαθήματα ἐν ξενῇ χώρᾳ, ἀφ' οὗ ἐν Ἀθήναις ἔχουσιν Πανεπιστήμιον.

Ἐν Βερολίῳ κατατέθη προχθὲς μετὰ πολλῆς ἐπιστημότητος καὶ ἐκφραστικῆς μεγαλοπρεπείας ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ νέου Βουλευτηρίου. Ὁ γηγραιὸς αὐτοκράτωρ, ὑπὸ λαμπρᾷ συνοδευόμενος ἀκολουθίᾳ, κατέβησεν τὸν θεμέλιον λίθον, εὐχθήσας τὰ δέοντα. Διάφοροι ἐξεφωνήθησαν λόγοι — πατριωτικὴν πάντες ἔχοντες χροιάν· μουσικαὶ ἐπαύσανται ἤματα ἐθνικὰ, σημαῖαι ἐκυματίζον, κανονοβολοῦσι ἀντήχον — ἐν γένει δὲ ἡ πρωτεύουσα ὅλη ἦν ἀνάστατος. Τὸ οἰκοδόμημα θά γείνη μεγαλοπρεπέστατον ὡς ἐκ τοῦ σχεδίου ἐμφανίσταται.

Αἶνιγμα 202.

Δίδουμον ἐν πάσῃ γέννη, πλὴν μοναδικὸν τὴν φύσιν, Μόνον εἰς τὸ γένος μένω συμπληρῶν τὴν Κρίσιν· Πάντοτε τὴν νύκτ' ἀρχίζω καίτοι πλὴν μισῷ τὸ σκότος, Καὶ τελεῖνω τὴν πρωίαν πρὶν ἀρχίσῃ τὸ λυκόφωσ Νὰ ποῶ τὰς ἐκδρομάς μου. Διατρέθω εἰς λειμῶνας, Ἐντὸς θάμνων, ἐντὸς σχοίνων βυθισμένον κατὰ μόνιας, Εἰς τὰ ἄνθη, τὰς μωσαῖνας κρύπτομαι ὑπὸ τὰ χόρτα.

Ἀγαπῶ πολὺ τὰς θάφνας, εἰς τὰ ἴα στέρφος νῶτα, Καίτοι δὲ ποθῶ τὰ δένδρα, ἀγαπῶ τὰς πρασιναῖδας, Ἀποστρέφομαι τὰ δάση, ἀποφεύγω τὰς κοιλάδας. Ὅν ὑπάρξωσι, τὸ μέσον ὄλων τῶν ἐθνῶν, τῶν θρόνων,

Ἄνευ ἐμοῦ μὴδ' ἄνθρωπος μὴδ' ἀνάξ' ἀνευ πόνων. Τί σκέπτεσαι, τί ἔβουαι; μ' ἐμάνευσε νομίζω, Μὲ ἔχεις εἰς τὴν μνήμην σου, ἔς τὸν νοῦν σου τριγυρίζω.

Ἰω. Κ. Γρομπῆς, ἐν Γαλαζίῳ

Αἶνιγμα 203.

Ὅποταν ἔχω κεφαλήν Εἰς τὴν σκιάν μου τρέχεις, Ἀκέφαλον δὲ με μισεῖς, Πάντοτε μ' ἀποφεύγεις. Συνδρομητῆς, ἐν Καλοῦτῃ.

Αἶνιγμα 204.

Τὸ ὄλον μου διδάσκαλον Τοῦ Γένους παριστάνει,

Ὅστις συνάμα συγγραφεὺς Ἱστορικοῦ τυγχάνει. Στοιχεῖα δύο ἀφαιρῶν, Ἐξ ὧσων ἦδη ἔχω, Ὅτι ἀνέμων φέρομαι Κ' εἰς τὰ πελάγη τρέχω. Ἐμμ. Σολωμός, ἐν Βουκουρεστίῳ.

Αἶνιγμα 205. Μὲ τὴν κεφαλήν, ὦ φίλε, Τῆς Ἠπειροῦ ὄρος εἶμαι· Ἐὰν ὅμως σὺ βλήσῃς Νὰ με ἀποκεφαλίσῃς, Μὲ μεγάλην εὐκολίαν Θά με ἀποκαταστήσῃς Ποταμὸν τινα Ἀσίας, Ἄν ἐντέχωνος με τόνισῃς. Ἰω. Ἀσπριωτάκης, ἐν Γαλαζίῳ.

Πρόβλημα 206.

Εὐρεθῆτω τὸ ὄνομα ἀρχαίου Ἑλληνος βασιλέως, ἔχον ἐξ στοιχειᾶ καὶ ἀναγνωσκόμοιον κατὰ βέβαιον, σχηματίζον δὲ διὰ τῶν ἀρχαίων γραμμάτων ἐξ ἑλέσις, ἐχούσας στοιχεῖα, ὡς τὸ σχεδίον, καὶ σημαίνουσας, ἢ α'. γένος σώματος· ἢ β'. φάρμακον δηλητηριώδες· ἢ γ'. τροφὴν· ἢ δ'. ἄνθος εὐσμον· ἢ ε'. μέλος σώματος, καὶ ἡ στ'. καρπὸν.

Γρ. Γ. Δρόσος, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΛΥΣΕΙΣ.

Αἶνιγματος 197.

ΕΡΑΤΩ.

5 = Ἐτεροκλήης, βασιλεὺς τοῦ Θηβῶν (Μυθ. σελ. 166).

100 = Ῥοδία, Ὁκεανίς τις ἐκ τῶν 3000 (Μυθολ. 89).

1 = Ἀτλας, βασιλεὺς μεταμορφωθείς εἰς θράχον ὑπὸ τοῦ Περσέως διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης (Μυθολ. 108).

300 = Τήλεφος, υἱὸς Ἡρακλέους καὶ τῆς ἱερείας τῆς Ἀθηναῶν Αὔρης (Μυθολ. 136).

800 = Ὁτος, Γίγας (Μυθολ. 5) υἱὸς τοῦ Ἄλω-εως (Μυθολ. 55), υἱοῦ τοῦ Ἥλιου (Μυθολ. 39).

Αἶνιγματος 198.

ΙΑΣΠΙΣ. ΛΑΣΠΙΣ. ΙΑ — ΣΠ — ΙΣ.

Αἶνιγματος 199.

ΟΙΣΤΡΟΣ — ΙΣΤΡΟΣ.

Προβλήματος 200.

Ἐκαστος ἐδαπάνησεν 102 ἡμέρας καὶ ἐφθασαν ἀμφοτέροι ταύτοχρόνως.

Προβλήματος 201.

Πολλοὶ ἀγαθὴν μὲν ὄψα, κακὴν δὲ ὄψα ἔχουσιν.

Ἐπίσημα· Τὰ 176—178 εἰς τῶν ἐν Καλοῦτῃ συνδρομητῶν· τὰ 186, 187, 189, 190 ὁ κ. Ἰω. Κ. Γρομπῆς ἐν Γαλαζίῳ· τὰ 188, 193 ὁ κ. Γρ. Γ. Δρόσος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὰ 194 ἡ Κυρία Μ. Δασκαλάκη ἐν Σμύρνῃ καὶ ὁ κ. Ἰω. Ε. Ἀσπριωτάκης ἐν Γαλαζίῳ· τὰ 197, 198 ἡ Κυρία Μηταράκη ἐν Μαγνησίᾳ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΘΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 19. LEIPZIG.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΨΔ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης·

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαῖδ, Ἄδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγκαπώρης τῆ α'. ἐκάστου μηνὸς εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλιφόρναν διὰ Πόρτο-Σαῖδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβον τῆ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Αὐγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Επὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστη-Βομβάης τὰ ἀπόπλοια θέλουσι διανεῖαι 10 μίλια τὴν ὥραν, μεταξὺ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαῖδ καὶ τὴν Συρίαν).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σμύρνης, ἐναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῆ 6 μ. μ. εἰς Φουόριον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκλιον, Καλάμας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῆ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μετ' προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιᾶ· εἶτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐβείνου Πόντου (τῆς μαῦρης θαλάσσης) καὶ τοῦ Δουδάβου.

Εἰς ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθήμεριαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσήνης, Κατάνης, Συρακουσῶν καὶ Μελιτῆς (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιουμίου καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΛΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἑβδομάδος.

Πλεονέκτηρα πληροφορίας δίδει ἡ ἐν Τεργέστη Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτωριεῖον τοῦ αὐτρο-ουγγρικοῦ Λοῦδ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz αρ. 6).

1889

W. DRUGULIN, LEIPZIG

IMPRIMERIE ORIENTALE FONDERIE DE CARACTÈRES

PREMIERS PRIX: PARIS 1867. PHILADELPHIE 1876. LEIPZIG 1879.

recommande sa fonderie de caractères existant depuis 1829 pour la fonte de caractères de toutes langues, de même que son imprimerie typographique et artistique parfaitement montée pour l'impression prompte et soignée d'ouvrages de toute espèce au plus bas prix possible. Les frais relativement faibles de la composition, surtout pour les langues orientales, permettent l'impression en Allemagne d'ouvrages en langues étrangères, d'autant plus que les frais de transport etc. ne sont que menus. Outre l'impression

D'OUVRAGES ORIENTAUX

— la correction soignée de ces ouvrages se fait par des lettrés attachés à la maison — une autre spécialité de l'établissement c'est l'impression d'ouvrages en style renaissance, avec initiales, vignettes, culs-de-lampe etc., sur papier de cuve hollandais.

Voici un tableau des langues principales dont se chargent la fonderie de caractères et l'imprimerie:

1. Amharique	13. Copte	25. Étrusque	37. Hébraïque	49. Nestorien	61. Samaritain
2. Anglais	14. Car. cunéiformes assyr.	26. Finnois	38. Hiéroglyphes	50. Norvégien	62. Sanscrit
3. Anglo-saxon	15. Car. cunéiformes babyl.	27. Français	39. Hindoustani	51. Onciale grecque	63. Suédois
4. Arabe	16. Car. cunéiformes médés	28. Géorgien	40. Hongrois	52. Palmyrien	64. Servien
5. Arménien	17. Car. cunéiformes pers.	29. Glagolitique	41. Hytique	53. Péhivi	65. Sindhi
6. Arménien	18. Cypriote	30. Gothique (anc.)	42. Italien	54. Persan	66. Syriaque
7. Aymara	19. Cypriote	31. Grec (anc. et mod.)	43. Kouhique	55. Phénicien	67. Tartare
8. Bengali	20. Danois	32. Ouatais	44. Letton	56. Polonais	68. Tibétain
9. Birman	21. Démotique	33. Hébreu	45. Lithuanien	57. Portugais	69. Turc
10. Bohémien	22. Estrangeiro	34. Hébreu (anc.)	46. Malaisien	58. Rabbinnique	70. Valaque
11. Brésilien	23. Espagnol	35. Hébreu-allemand	47. Mandchou	59. Russe	71. Wendique
12. Bulgare	24. Éthiopien	36. Hébreu écriture	48. Mexicain	60. Russe	72. Zéni

Le fonds de types de l'établissement, qui comprend actuellement 185 caractères orientaux, 205 caractères allemands et 304 caractères romains, total 784 caractères différents, est toujours augmenté par des acquisitions et en partie par la production originale de caractères étrangers. Les caractères allemands et romains comprennent toujours les caractères particuliers des langues scandinaves et romanes. Des échantillons de caractères et d'imprimés de même que plans et évaluations sont toujours expédiés gratis et franco sur demande.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐν τῇ γραφείῳ τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ ἐν Λειψία (ELSTER-STRASSE 19)

εὐρήνται καὶ τὰ ἐξῆς βιβλία·

Τόμος Α' τοῦ Ἑσπερου, ἔτος 1881—1882. Ἄδεται μὲν φρ. 40 (χρ.) δεδεμένος φρ. 50 (χρ.).

Τόμος Β' τοῦ Ἑσπερου, ἔτος 1882—1883. Ἄδεται μὲν φρ. 40 (χρ.) δεδεμένος δὲ φρ. 50 (χρ.).

Τόμος Γ' τοῦ Ἑσπερου, ἔτος 1883—1884. Ἄδεται μὲν φρ. 40 (χρ.) δεδεμένος δὲ φρ. 50 (χρ.).

Τὸ ἔτος τοῦ Χιαδάθα. Ἐκδ. 1883 φρ. 6.25. Μετάφρασις ἔμμετρος ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τοῦ LONGFELLOW. (Μετὰ εἰκόναν.)

Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος, πρωτότυπον ἱστορικὸν διήγημα. Ἐκδ. 1883. φρ. 2.50.

Τὰ ἄνω βιβλία εὐρήσκονται καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις, Κυρίῳ Π. Σαράντην, βιβλιοπωλεῖον Φοίνικος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Κυρίῳ Ἰ. Παπάδην ἐν Κωνσταντινουπόλει, Κυρίῳ Ε. Δοσίφ καὶ Σ* ἐν Κερκύρα, Κυρίῳ Σ. Γράσσην ἐν Θεσσαλονίκῃ, Κυρίῳ Δεκίπρην καὶ Σ* ἐν Σμύρνη.

Συντάκτης· Δρ. Ἰ. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑ. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνην, Φραγκοφόρτη καὶ Λειψία. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψία.

Κ. ΚΑΝΑΡΗΣ

ἐν νεανικῇ ἡλικίᾳ.

(Ἐκ τῆς προσωπογραφίας τοῦ ΒΟΓΓΙ ἐν ἔτει 1828.)

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ΤΕΥΧΟΣ 83.

Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψία.